

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

47. ČÍSLO / XVIII. ROČNÍK

10 Kč • 0,40 €

28. LISTOPADU 2010

Z obsahu:

Ohlédnutí za apoštolskou cestou do Španělska

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
10. listopadu 2010
- strana 2 -

Advent a Vánoce

Thomas Niggel OSB
- strana 4 -

Svědectví v Evropském parlamentu

Alveda Kingová
- strana 5 -

Věřohodnost Nového zákona

Vladislav Běhal
- strana 6 -

Boží „trest“ je rub jeho lásky

Rozhovor s knězem Hendrickem Jolie
z „Kněžského díla“
- strana 7 -

Knih přírody, Písma a liturgie

Homilie Benedikta XVI.
při posvěcení chrámu
Svaté rodiny v Barceloně
- strana 8 -

Tajemství zla

Innos Biffi
- strana 9 -

Marie Julie Jahenny (4)

Oběť za obrácení hříšníků
- strana 10 -

Chrám Svaté rodiny v Barceloně (čtete na straně 8)

Ohlédnutí za apoštolskou cestou do Španělska

Drazí bratři a sestry, dnes bych si chtěl s vámi připomenout apoštolskou cestu do Santiaga de Compostela a Barcelony, kterou jsem měl to potěšení uskutečnit minulou sobotu a neděli. Odebral jsem se tam, abych utvrdil ve víře své bratry (srov. Lk 22,32); učinil jsem tak jako svědek zmrtyvchvalého Krista, jako rozséváč naděje, která

nikdy neklame a neselhává, protože má svůj původ v nekonečné Boží lásce ke všem lidem.

V „Domě apoštola Jakuba“

První etapou bylo Santiago. Již od uvítací ceremonie jsem mohl zakoušet lásku, jakou španělský lid chová k Petrovu nástupci. Byl jsem přijat opravdu s velkým nadšením a srdečností. V tomto Svatém roce Composte-

ly jsem se chtěl stát poutníkem spolu se všemi tak početnými poutníky, kteří navštívili tuto slavnou svatyni. Mohl jsem navštívit „Dům apoštola Jakuba Staršího“, který stále opakuje, jak je potřebná milost, která v Kristu Bohu přišla na svět, aby ho smířila se sebou a nepřičítala lidem jejich hříchy.

Když jsem v impozantní katedrále v Compostele v dojetí

podle tradice objal sochu svěťce, myslel jsem na to, jak toto gesto přijetí a přátelství je také způsobem, jak vyjádřit sepětí s jeho slovem a účast na jeho poslání. Je to silné znamení vůle, srovnat se s jeho apoštolským poselstvím, které nás na jedné straně nabádá být věrnými strážci Dobré noviny, kterou apoštolové předali, aniž bychom podlehli pokušení ji zaměnit, zmenšit nebo zaměřit k jiným zájmům, a na druhé straně přetváří každého z nás na neúnavné hlasatele víry v Krista slovem a svědectvím života ve všech oblastech společnosti.

Požehnaná poutní tradice

Když jsem spatřil početné poutníky přítomné na slavné mši svaté, kterou jsem s velkou radostí celebroid v Santiagu, rozjímal jsem o tom, co podněcuje tolik lidí, aby zanechali každodenních zaměstnání a podnikli kající cestu do Compostely, cestu často dlouhou a namáhavou: je to touha dospět ke Kristovu světlu, k němuž Inou z hloubi svého srdce, i když ji často nedokážou dobře vyjádřit slovy. Ve chvílích zmatku, hledání, nesnázi, stejně jako v úsilí posílit víru a žít ji důslednějším způsobem podnikají compostelští poutníci cestu hlubokého obrácení ke Kristu, který přijal na sebe slabost, hřích lidstva, bídu světa, aby je odnesl tam, kde zlo již nemá moc, kde světlo dobra osvětluje všechny věci. Jde o lid mlčenlivých poutníků pocházejících ze všech částí světa, kteří znovu objevují starou středověkou a křesťanskou tradici putování obcemi a městy prostoupenými katolickým duchem.

V této slavnostní Eucharistii, prožívané tak početnými přítomnými věřícími v intenzivní účasti a zbožnosti, žádal jsem s vroucností, aby ti, kteří se vydali na pouť do Santiaga, moh-

Pokračování na str. 12

Začátek adventní doby nám neklamně připomíná: již za čtyři týdny se rozzáří vánoční světla a budeme slavit příchod našeho Pána a Spasitele na svět. Ale hned při nástupu tohoto radostného očekávání nám Pán adresuje slova, která vyznívají zcela jinak: „Bděte, protože nevíte, kdy váš Pán přijde. Přijde v hodinu, kdy se nenadějete.“ A abychom tuto výzvu k bdělosti nebrali na lehkou váhu, opakuje se v evangeliích více než desetkrát. Je tu vlastně řeč o tom nejpodstatněj-

ším: Vše záleží na tom, abychom dokázali obstát před Synem člověka, až přijde. Neboť ten, kdo neobstojí, se zbytečně těší na Vánoce. Tyto svátky mají smysl pro toho, kdo si nejen rozsvítí čtyři svíčky na adventním věnci, ale kdo pochopil skutečnost, že celý náš život je čekáním na Pána, a On přijde ve chvíli, kdy se nenadějeme. Ať už tento náš osobní „advent“ bude trvat deset, padesát nebo třeba osmdesát let, je délka tohoto života zcela nesrovnatelná s délkou oné podstatné části naší existence a našeho života, na který teprve čekáme, protože ten se nebude počítat ani na dny, ani na roky, ani na staletí. Náš pravý život, ke kterému jsme stvořeni a povoláni, už vůbec nezná čas, takže nikdy nevyprší, nikdy neskončí. V onom životě už není nic, na co bychom mohli čekat, nic, na co bychom se měli těšit, protože buďto absolutně všeho jednou provždy

dosáhneme, nebo všechno absolutně a nenávratně a nenapravitelně ztratíme. Mít na paměti stále onu věčnost, naprostou nekonečnost budoucího definitivního života patří k podstatné složce oné „bdělosti“, ke které nás Pán vybízí. Zatím všechno to, co prožíváme, směřuje ke svému konci, ať už nastane brzy, nebo později. Ale oním posledním „koncem“, kterým je smrt, všechny „konce“ pro nás skončí a nastane to, čemu říkáme věčnost. Kdo někdy zkusil představit si věčnost, poznal, že v tomto pokusu pojmout nekonečno je vlastně stále „v koncích“. Věčnost je kategorie, která se ničím časným vystihnout nedá. Jsme zatím v zajetí časnosti, ale to nic nemění na skutečnosti, že tuto časnost máme k dispozici jedině na to, abychom se dobře připravili na věčnost.

Dokud přímo vězíme v časnosti, mohou se nám zdát její rozměry velké. Ale jakmile z ní vystoupíme, začnou se nám ztrácet, podobně jako když nás letadlo vynese do výšky několika kilometrů, pak všechno na zemi se stává malé až titěrné. Z hloubky vesmíru se nám dokonce celá naše Země stane kuličkou, bodem, až zcela nepozorovatelnou skutečností. A do takové, ve vesmíru zcela ztracené reality sestoupil nekonečný

Bůh, tak nekonečně se „scvrkl“ jen proto, že mu nesmírně záleží na tom, abychom ze své ztracenosti mohli vstoupit do jeho nekonečnosti bez času i prostoru a žili s Ním a v Něm jeho zcela jiný a naprosto nekonečný a nepředstavitelný život nevýslovné blaženosti.

Není to doslova bláznovství, tak se zabydlet v časnosti, že vůbec nedbáme o tuto věčnost a vůbec se nestaráme o to, co s námi bude, až se zcela nečekane, v hodinu, kdy se toho vůbec nenadějeme, v ní nenávratně ocitneme, aby nás pohltila buďto nekonečná blaženost, nebo nekonečné zoufalství? Při každé mši svaté zpíváme nebo recitujeme: „Na tvůj příchod čekáme!“ Jak upřímná jsou tato slova? Nedodáváme k nim v duchu: „Ale teď ještě ne, přijď až někdy později!“?

Zdá se nám, že teď máme důležitější a neodkladnější starosti a zájmy, a otázku své věčné existence vidíme z perspektivy své časnosti jako někde vzdálenou a nepatrnou a na její řešení zatím nemáme čas ani pomyslení. Ale onen pro nás rozhodující přechod z časnosti do věčnosti vůbec nemusí být záležitostí nějaké vzdálené budoucnosti. My přece opravdu nevíme dne ani hodiny. Nemusí se ani před exprem zřítit most, nemusí nastat zemětřesení, vždyť se kácejí nečekané lidé zcela zdraví na vr-

Pokračování na str. 13

Editorial

Buďte připraveni!

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

*Syn člověka přijde v hodinu,
kdy se nenadějete.*

Vstupuješ opět do období, které je nazváno podle Pánova příchodu. Zdá se, že všechno bude opět tak jako dříve. Každý týden si rozsvítíme na adventním věnci další svíci, a až budou hořet všechny čtyři, rozzáří se další jako hvězdy na nebi a budou tu Vánoce. S tím však silně kontrastuje dnešní Pánova řeč. V jeho slovech není ani náznak příslibu, že by po nedlouhé době stupňovaného horečného shonu měly nastat idylické dny radostných překvapení. Varuje nás, že jeho skutečný příchod bude pro většinu dokonce krutý šok. Je to možné, že tak mluví právě ten, na kterého se těšíme jako na rozmilé děťátko položené v jeslích, tedy ve žlabu, který jinak slouží dobytku? Nemění se tu „radostná zvěst“ na „hrozící zvěst“?

Přijmi Pánova dobře míněná slova jako výzvu, abys k přípravě na jeho příchod přistoupil odpovědněji než dosud. Nespolehej na to, že postačí dělat to, co dělají všichni: *jíst, pít, ženit se a vdávat, kupovat, prodávat, sázet a stavět*⁽¹⁾. Existuje zřejmě jistý klíč, podle kterého budou lidé nečekaně rozděleni, takže jeden bude přijat a druhý ponechán. Kam bude přijat a kde bude ponechán? Přijetí půjdou na místo záchrany a ostatní budou ponecháni tam, kam *přijde potopa, anebo spadne oheň a síra*⁽²⁾. Chceš to přenechat náhodě, zda budeš přijat, nebo ponechán?

V očekávání radosti nad betlémskou scénou dívej se dál než jen k jesličkám. Měj na paměti, že v nich leží ten, skrze něhož všechno je stvořeno a který pro nás lidi a pro naši spásu sestoupil z nebe proto, aby nám řekl celou pravdu. K ní patří i jeho dnešní nepřijemně znějící slova, která jako by vůbec nezapadala do obecné předvánoční a ještě méně do vánoční nálady. Ale ani kouzlo vánočních svátků tu není k tomu, aby nás ukolébalo do spánku. Kdyby nám totiž nehrozilo to, o čem Pán dnes mluví, nemusel by vůbec sestupovat z nebe. Z jeho narození si idylu udělali sami lidé. Pro Syna člověka to žádná poezie nebyla. Bůh se tu zřekl sám sebe. Neboť jestliže se při tom jedná o naši spásu, pak se opravdu jedná o všechno.

Vedle „tiché a svaté noci“ existuje také noc temnoty se svými skutky, které se štítí světla: jsou to skutky nespoutaných lidských chťičů. Nedej se mýlit tím, že už je dnes lidé dokonce ani neskrývají pod pláštěm noci a přímo je oslavují za bílého dne. Ta noc, která zůstává jejich

domovem, je hluboká noc ještě hlubší a nejzalepenější nevědomosti. Svět kolem tebe se záměrně chová tak, aby to vyvolávalo žádosti. Dva tisíce let po Ježíšově prvním příchodu se zdá, jako by jeho krušná pouť i všechno to, co následovalo po jeho narození, bylo téměř marné. Skutky temnoty jsou nebezpečná hra, která nenadále ohrožuje samu existenci lidí.

Chápeš, jaký je nyní čas? Je třeba ještě nějakého dalšího důraznějšího upozornění, že *už nám nastala hodina, kdy je třeba se probrat ze spánku?* Může někdo Pánu vyčítat, když říká zcela po pravdě, že cesta temnoty je cesta, která zcela nevyhnutelně vede do záhuby?

Otec ti neposílá svého Syna proto, aby vyhrožoval, ale aby tě pozval ze tmy ke světlu: *Kdo mě následuje, nebude chodit ve tmě.*⁽³⁾ Přišel, aby tě *povolal ze tmy do svého podivuhodného světla*⁽⁴⁾. Z celého jeho života ti přece musí být zřejmé, jak velice mu záleží na tom, abys *byl přijat*. Chce ti pomáhat svou láskou tak, aby i *v hodinu, kdy se nenaděješ*, našel tě dobře připraveného. Proto přijal na sebe naše lidství a dává se ti z tohoto důvodu zcela k dispozici. Až budou jeho andělé vybírat ty, kteří mají být *přijati*, budou je hledat mezi těmi, kteří se *obléklí v Pána Ježíše Krista*. Jak se chceš do něho obléci, dokud se nerozhodneš radikálně *svléci starého člověka i s jeho skutky*⁽⁵⁾?

To nechť je tedy tvůj prvořadý adventní program. „Svléci“ a pak „obléci“ znamená totéž jako úplnou proměnu, dokonalé obrácení. Odhodlej se k němu, a to nejen kvůli sobě, ale i *kvůli svým bratrům a přátelům*⁽⁶⁾. Nebyla by Pánova výzbroj světla pro tebe i všechny tvé drahé tím nejkrásnějším vánočním obdarováním? Přičiň se, *ať jsou v bezpečí, kdo tě milují!*⁽⁷⁾ Nečekej až na Štědrý den, *zasad' se o radostné a nejcennější překvapení už nyní, vždyť naše spása je nám blíže než tehdy, kdy jsme uvěřili*. Následuj v tom svého Pána, ptej se ho, jak můžeš i ty udělat všechno pro to, aby tvoji drazí byli vybráni. Ve světle adventního věnce jim vylož s radostnou odvahou, kde budete hledat ten nejkrásnější společný duchovní dar: *Bratři, pro milosrdenství Boží, nepřizpůsobujme se už tomuto světu, ale změníme se a obnovme svoje smýšlení!*⁽⁸⁾ Opoutejme se od povrchní přízemní průměrnosti. Obrátme svou mysl *vzhůru, vystupme na Pánovu horu. Ať nás naučí svým cestám, choďme po jeho stezkách!* To neznamená, že byste neměli jíst a pít a pracovat na tomto světě, ale *cokoliv budete mluvit nebo konat, budete dělat ve jménu Pána Ježíše a skrze něho děkovat Otci*⁽⁹⁾.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Lk 17,27-28; ⁽²⁾ srov. Lk 17,29; ⁽³⁾ Jan 8,12;

⁽⁴⁾ 1 Petr 2,9; ⁽⁵⁾ Kol 3,9; ⁽⁶⁾ resp. žalm 122;

⁽⁷⁾ tamtéž; ⁽⁸⁾ srov. Řim 12,1,2; ⁽⁹⁾ srov. Kol 3,17

Liturgická čtení

1. čtení - Iz 2,1-5

Obsah vidění Izaiáše, syna Amosova, o Judovi a Jeruzalému.

Stane se v posledních dnech: Pevně bude stát hora s Hospodinovým domem na vrcholu hor, vyvýšena nad pahorky. Budou k ní proudit všechny národy, budou k ní putovat četné kmeny a řeknou:

„Vzhůru, vystupme na Hospodinovu horu, do domu Jakubova Boha! Ať nás naučí svým cestám, choďme po jeho stezkách!“ Ze Siónu vyjde nauka, z Jeruzaléma Hospodinovo slovo.

Soudit bude národy, rozsuzovat četné kmeny, že zkoují své meče v radlice a svá kopí ve vinařské nože. Nezdvihne již meč národ proti národu, válce se již nebudou učit.

Jakubův dome, vzhůru, choďme v Hospodinově světle!

2. čtení - Řim 13,11-14

Víte, jaký je nyní čas: že vám už nastala hodina, kdy je třeba se probrat ze spánku. Neboť nyní je nám spása blíže než tehdy, když jsme uvěřili. Noc pokročila, den se přiblížil. Odložme tedy skutky temnoty a oblečme se do výzbroje světla. Vedme počestný život jako ve dne; ne v hodováních a pitkách, ne v necudnostech a prostopášnostech, ne ve sváru a závisti. Ale oblečte se v Pána Ježíše Krista a nepečujte o tělo tak, že by to vyvolávalo žádosti.

Evangelium - Mt 24,37-44

Ježíš řekl svým učedníkům: „Až přijde Syn člověka, bude to právě tak jako v době Noemově: Jako totiž v době před potopou lidé jedli a pili, ženili se a vdávali až do dne, kdy Noe vstoupil do archy, a nic netušili, až přišla potopa a všechny zachvátila, právě tak to bude, až přijde Syn člověka.“

Tehdy budou dva na poli: jeden z nich bude vzat, druhý ponechán; dvě budou mlít na obilném mlýnku: jedna bude vzata, druhá ponechána.

Bděte tedy, protože nevíte, který den váš Pán přijde. Uvažte tohle: Kdyby hospodář věděl, v kterou noční dobu přijde zloděj, jistě by byl vzhůru a nedovolil by mu prokopat se do domu. Proto i vy buďte připraveni, neboť Syn člověka přijde v hodinu, kdy se nenadějete.“

Advent a Vánoce

Opět začal advent a my čekáme na příchod našeho Pána, nejdříve s vírou a důvěrou na Vánoce, ale v neposlední řadě očekáváme i zaslíbený příchod Ježíše Krista ve slávě.

Čím temnější je naše noc víry, tím více toužíme, aby nás zasáhlo světlo, které vychází ze Svaté noci, a chtěli bychom, aby nám byl dopřán podobný pohled jako pastýřům na betlémských stráních.

O tomto dění ve Svaté noci nás informuje svatý evangelista Lukáš (2,1-14). Z této stále uchvacující zprávy vyjímá P. Franz Gypkens v knize „Chléb a sůl“ místo, které bych chtěl předat všem pro nadcházející Vánoce:

A toto vám bude sloužit jako znamení: Naleznete Dítě ovinuté v plenkách a položené v jeslích (Lk 2,12).

Pro onen biblický lid bylo **znamení** důležité a vzácné slovo. Znamení nemusí být nějaký zázrak, ale musí to být něco náhorného, co skýtá záruku proti sebeklamu a blouznění. V jeskyních před Betlémem mohlo přijít na svět mnoho dětí. Ale když v tomto okamžiku leží v jeslích dítě zavinuté v plenkách, pak pastýři vědí, že andělova zpráva není žádný sen, nýbrž oblažující skutečnost. Proto smíme věřit, že skutečně přišel vytoužený Mesiáš.

Nám však zpráva o znamení má otevřít oči pro ta znamení, která jsou i nám dána, abychom opět uvěřili. Jsou určitá očekávání, která věřící stále odhaluje, ale která před soudem víry neobstojí. Když Bůh posílá na svět svého Syna, musí lidi přivést k obrácení a zahladit jejich hříchy. V extrémním případě již lidé ztratili víru, protože zlo mělo úspěch a hříšníci zřejmě zůstali bez trestu; svět je už tak přeplněn špatností, že musíme dítěti říct: „Už je pozdě.“

My však jsme dostali znamení, že smíme věřit. Neřekl Pán

o poli, na kterém vyrostlo mnoho plevele, že ho nemají vytrhávat, aby nepoškodili pšenici? Neřekl: Nechte, ať obojí spolu roste až do žní? Svět, který budí vážné obavy, stává se pojednou znamením, i když to dobré

je už možno vidět jen tu a tam. A ta trocha dobra je v odpuštění dobrých a v milosrdenství pomáhajících; v trpělivosti nemocných a v důvěře umírajících. Je třeba jen trochu námahy, abychom se rozpomněli, co všechno je znamením. Musíme mít prostou víru pastýřů, kteří šli do Betléma, aby spatřili dítě v jeslích.

Pak objevíme, že to vůbec není samozřejmé, jestliže dobrota, láska, milosrdenství, odpuštění a důvěra v Boha a v modlitbu ještě na zemi nevymřela; že to není lidské dílo, neboť člověk ponechán sám sobě je tak strašně slabý a sobecký. Je to možné jen proto, že se v Betlémě narodilo Dítě, aby skrze ně Bůh požehnal zemi, aby pomohl těm, kteří mají dobrou vůli. Je zde znamení, že svět byl vykopen. Existuje možnost přežítí dobra až do dnů žní.

To, co platí o světě ve velkém, to platí i v malém, o každém z nás. Kdo ještě slaví Vánoce, protože je to něco víc než dávat a přijímat dárky, kdo ještě chodí na bohoslužby a se srdcem prosím zpívá vánoční písně, ten by měl být tak poctivý a dodat: Neumím si to vysvětlit a není to moje dílo, že mě nepohltit mate-

rialismus, ale zůstala mi schopnost obracet se k Bohu.

Snad jsme někdy byli blízko tomu, ztratit Boha, snad jsme na něho někdy docela zapomněli, ale on si našel cesty, jak nás zadržet, abychom od něho zcela neodpadli. Zachytil padající lidi často v poslední chvíli. Naše adventní a vánoční zpěvy by měly být znamením, že přece jen platí: *Tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna.*

I ty a já jsme znamení

V Maově říši znalo betlémské Dítě sotva jedno procento lidí. Zvenčí žádná pomoc nepřišla a uvnitř vládl teror. Pohan-ské masy strhly mladou generaci. Ale vytrácející se menšina je stále ještě zde. Rodiče umírají, a děti stále věří. Jedni kněží byli popraveni, jiní vysvěceni. Peking se bál, aby poselství papeže nepřekročilo hranice, protože dobře věděl, že stále jsou zde ti, kteří mu naslouchají. To je opět znamení, že poselství andělů z Betléma souhlasí.

To Dítě je už z tohoto světa neodmyslitelné. Nevadí, že křesťanství není nějaká světová velmoc, nemusíme se chovat, jako by tomu bylo jinak. Počet plnokrevných křesťanů je sice malý, ale stačí k tomu, aby mohl nastat den, *kdy On opět přijde s velkou mocí a slávou* a kvůli těm několika málo bude soudcem milosrdným k nevědomým a bloudícím. Tato jistota je pro nás znamením.

Ten, kdo umí s upřímným srdcem prosit: „Pane, ať vidím!“, tomu se zjevuje znamení, které druzí nevidí. Ten bude o těchto Vánocích ve své víře a ve své jistotě opět posílen. Ten pochopí, proč mohl anděl mluvit o „velké radosti“.

Máme opravdu stále důvod k velké radosti, bez ohledu na to, zda jsme lidsky utlačováni, neboť Bůh nás miluje a rozhodl se, že nás zachrání. Potvrzují nám to stále nová znamení.

-sks- 48/2001
Překlad -lš-

SETKÁNÍ ČESKÝCH POUTNÍKŮ SE SVATÝM OTCEM

Na 1300 věřících z naší vlasti se dopoledne ve středu 10. 11. setkala s Benediktem XVI. ve zvláštní audienci, která se konala v bazilice sv. Petra. Svatý otec poděkoval v naší mateřštině za přijetí, kterého se mu v České republice dostalo od věřících, i za pozornost těch, kdo hledají skutečné duchovní i lidské hodnoty, třebaže jsou od církve vzdáleni.

— ✠ —

„Srdčně zdravím vás, poutníky z České republiky, kteří jste se zde sešli v tak hojném počtu, abyste oplatili mou návštěvu, kterou jsem s radostí vykonal ve vaší zemi v minulém roce. Milí přátelé, vítám vás! Uchovávám si milou a vděčnou vzpomínku na svou příjemnou cestu do vaší krásné země. Myslím zvlášť na vlídnou ochotu vážených představitelů veřejného života, na vřelé přijetí, kterého se mi dostalo od ctihodných bratří v biskupském úřadu, od kněží, zasvěcených osob i od všech věřících, kteří chtěli s nadšením vyjádřit svou víru kolem Petrova nástupce. Vnímám jsem rovněž pozornost, kterou mi věnovali i ti, kdo, byť vzdáleni od církve, hledají přesto skutečné duchovní lidské hodnoty, jichž chce být katolické společenství radostným svědkem. Prosím Pána, aby milosti oně cesty přinesly plody, a přeji křesťanskému lidu České republiky, aby opět s novým elánem a odvahou vydával všude svědectví evangelia. Ze srdce vám všem uděluji zvláštní apoštolské požehnání, které rozšiřují vašim rodinám a celé vaší vlasti.“

— ✠ —

Benedikt XVI. se pozdravil osobně s paní Livií Klausovou, ministrem zahraničí Karlem Schwarzenbergem a našimi biskupy.

Svědectví v Evropském parlamentu

Alveda Kingová je neteř Martina Luthera Kinga. 22. června 2010 pronesla v Evropském parlamentu strhující řeč. „Sen svého strýce“ aplikovala na nenarozené děti, které mocní vydávají bezohledně na smrt. „Nenarození dnes jsou tím, čím byli černí včera!“

Moje poselství vychází z mého srdce, z lásky k životu a k rodině a ze zděděné povinnosti chránit ty nejslabší ve společnosti.

Moje řeč a moje práce jako aktivistky lidských práv vychází ze tří prostých pravd:

1. Každý člověk si zaslouží úctu na základě toho, že je člověk.
2. Nikdy se lidský život nemůže stát méně lidským nebo více lidským.
3. Každý lidský život začíná svým biologickým počátkem.

Z těchto premis vyplývá, že každý člověk, narozený nebo nenarozený, má svá práva a tato práva vycházejí ze společnosti a musí být chráněna zákonem. Obrácení je první krok k vykoupení; je to také první krok ke změně společnosti. Víím to, protože jsem to pozorovala celý svůj život, jak se změnila moje kultura a jak se změnila Amerika.

Bylo tolik krveprolití, tolik neštěstí, protože několik lidí ve Spojených státech si myslelo, že afroameričtí lidé nezasluhují žádnou úctu. Byli jsme odvrženi. Byli jsme pobíjeni. Byli jsme lynčováni. Byli jsme zabíjeni, protože se na nás dívali, jako bychom byli méně lidmi. Tak je tomu také s životem nenarozených dětí, které jsou lynčovány v mateřském lůně.

Rasismus neutlačoval jen Afroameričany – on utopil i svědomí utlačovatelů. Některé projevy rasismu činily život těchto lidí zdánlivě příjemnějším, pohodlnějším, a tak podlehli klamu. Stali se na tomto klamu do určité míry závislí. A tak začali ve svém srdci věřit tomu, co v srdci přece poznávali jako fa-

lešné. A tak je tomu také se lži těch, kteří provádějí potraty.

Nenarození dnes jsou jako byli černí včera – vytlačeni co nejvíce z našeho zorného pole a z našeho myšlení, abychom se nemuseli zabývat bezprávím, jakého se na nich dopouštíme. Problém potratářů a jejich zastánců je stejný, jako byl problém rasistů a šířitelů segregace. Potratový průmysl musí tedy těm, které vykořisťuje a diskriminuje, upírat lidství.

Ale co když toto odracionalizování přestane fungovat, když vedoucí potratové kliniky se vzdá funkce, protože sledovala potrat na obrazovce zachycený ultrazvukem? Co když se pravda stane tak jasnou a tak silnou, že společnosti už nebude lhotejně, že přijímá lež, a nebude chtít s ní

spolupracovat? Pak musíme udělat něco, co vlastně odporuje naší povaze: pokorit se, vzdát se falše a změnit své jednání.

To je to, co udělala moje země v důsledku úsilí hnutí za lidská práva. Amerika se změnila, protože Američané pocítili v srdci hnutí. V srdci, ve kterém – jak to stojí v Bibli – je vepsán Boží zákon. My ho můžeme přeslechnout, můžeme vypnout své svědomí, nechat se indoktrinovat a otočit se k němu zády. Ale všichni máme cit pro to, co je správné a co je falešné. Toto morální vědomí změnilo americkou kulturu v otázce rasismu.

Věřím, že toto morální vědomí může změnit každou kulturu i v otázce potratů. Nikoliv přes noc. Ale tato změna myšlení již začala.

Alveda Kingová

Ve svém srdci to víme. Dlouho jsme zavírali oči. Nechtěli jsme se angažovat. Přesvědčovali jsme sami sebe, že lidé se v otázce potratů nezmění. Já jsem dnes zde proto, abych vám řekla, že to není pravda. Zažila jsem tuto změnu sama u sebe, u druhých, u svého národa. To, co se stalo u otroctví a rasismu, děje se dnes u potratů. Mocní se musí zastat pronásledovaných – protože jsme strážci svých bratří – a co se děje jim, děje se také nám.

Martin Luther King napsal ve vězeňské cele: „Nespravedlnost na kterémkoliv místě je ohrožením spravedlnosti jako takové.“ Ať je utraceno dítě v Birminghamu v Alabamě, nebo v Birminghamu v Anglii: je to vždy útok na „milovanou společnost“, která byla pro mého strýce tak důležitá.

Můj strýc Martin měl sen. Maloval si v duši, že všichni zažijeme to, co je vlastně samozřejmé: že jsme si jako lidé všichni rovni. Vyzval Ameriku, aby uznala lež a odhodila ji.

Dnes vás všechny vyzývám, ať už jste jakéhokoli původu, rasy nebo náboženství, abyste přiznali své omyly a odhodili je. Věřím, že porušení práva na život je ta největší nespravedlnost, jakou dnes prožíváme. Zabíjení nezna žádné slitování. Tam, kde lidé odmítají lidství, není spravedlnost.

Ptáme se jen: Jak může tento sen žít dále – sen o rovnosti pro všechny – když zabíjíme své děti? Jak může ten sen přetrvat, když upíráme druhým lidskou důstojnost a úctu? Jak může tento sen žít dál, když se za tyto lidi nezasadíme?

Z Kirche heute 8-9/2010
přeložil -lš-

GIGANTICKÁ SOCHA KRISTA

V západopolském městě Świebodzin byla postavena 36 m vysoká socha Krista. Je to největší socha tohoto druhu na světě. Je o šest metrů vyšší než známá socha v Rio de Janeiro, která má bez podstavce 30 m. Dosud nejvyšší socha v Bolívii má bez podstavce 34 m. Při montáži hlavy se jeřáb skácel a došlo k zranění jednoho dělníka. (kna)

PĚT BISKUPŮ KONVERTUJE

Biskupská konference v Anglii oznámila, že pět anglikánských biskupů přestupuje do katolické církve, která je přijme do plného společenství. Jsou to Andrew Burnham, Keith Newton, John Broadhurst, Edwin Barnes a David Silk. Všichni oznámili svůj odchod anglikánskému arcibiskupu v Canterbury. V Anglii se připravuje zřízení zvláštního osobního ordinariátu. (Kath-net)

LÁSKA ZA PENÍZE

Apoštolský penitenciář biskup Gianfranco Girotti prohlásil, že láska za peníze je proti Božímu plánu. Projevuje se ve společnosti, která ztrácí pojetí hříchu. Dělat z lásky zboží je egoismus, který nemá nic společného s křesťanskou morálkou. Ministerští předseda Berlusconi je sice pokřtěný katolík, ale vyvolává velké skandály svými avanturami s mladistvými. (ansa)

Věrohodnost Nového zákona

S tále se setkáváme s názorem, že Nový zákon popisuje věci, které se buď vůbec neudály, anebo jsou podávány zkresleně. Dokonce existence historické osobnosti Ježíše Krista je zpochybňována. V podstatě jsou námitky proti věrohodnosti Nového zákona dvojího druhu:

1) **Mytická hypotéza** – postupně zlidštěný bůh. Zpochybňovány jsou historické důkazy o tom, že Kristus žil. Mýtus o něm vznikl až někdy v následujících staletích na základě starých předkřesťanských mýtů o bohu, který se vtělil, trpěl, umřel a vstal z mrtvých.

2) **Kritická hypotéza** – postupně zbožštěný člověk. Existence historického Ježíše Krista není zpochybňována, ale jeho učedníci příhody popisované v evangeliích buď vědomě, nebo nevědomky zkreslili a zfalšovali. Ježíš Kristus byl jen potulný kazatel s mimořádnými schopnostmi, kterého jeho učedníci a následovníci zbožštili. Všechno nadpřirozené je třeba z evangelií vyloučit.

Mytická hypotéza je neudržitelná. Žádná antická kniha se nám nezachovala s takovou podrobností a věrností jako rukopisy Nového zákona. V současnosti známe asi 4 700 řeckých rukopisů Nového zákona, z nichž asi sedmdesát jsou papýry. Janovo evangelium, které je z evangelií nejmladší, mělo ustálenou podobu již před r. 100. To dokázal, mimo jiné, řecký papyrus *Rylands*, nalezený v Egyptě (v pouštních píscích se papýry uchovávají neporušené). Evangelia a další písemnosti o Ježíši Kristu byly napsány několik desítek let po Ježíšově životě a jsou k dispozici ve velkém počtu, na rozdíl od jiných antických autorů. Cae-

sarovy *Zápisky o válce galské* jsou k dispozici asi v 10 kopiích, nejstarší dochovaný rukopis je napsán 900 let po Caesarově smrti. Ze 142 knih Římských dějin od Livia se jich zachovalo 20, nejstarší opis je vzdálen 400 let od doby Livia. Ze 14 Tacitových Dějin se zachovaly čtyři a půl opisu, od originálu vzdálených 800 až 1000 let. Aischylos žil v letech 525–456 př. Kr., rukopis jeho tragédie je od originálu vzdálen 1500 let. Přesto o existenci těchto antických autorů a o obsahu jejich děl nikdo nepochybuje.

Kromě evangelií se zmiňuje o Ježíši Kristu řada autorů. K nejznámějším patří Starožitnosti od Josepha Flavia, které potvrzují nejdůležitější události z Kristova života, např. že činil zázraky, byl odsouzen, ukřižován a třetího dne se zjevil živý svým blízkým. Nekřesťan, Syřan Mara Bar-Serapion, v dopise synovi psaném po r. 73 zmiňuje Ježíše Krista.

Úžasným dokladem znalosti poměrů v desetiletích po Kristově nanebevstoupení jsou Skutky apoštolů, napsané pravděpodobně sv. Lukášem, průvodcem sv. Pavla. Jména římských úředníků, jejich tituly, někdy neběž-

né a dávno zapomenuté, jsou uváděny s naprostou přesností. Tato fakta byla potvrzena až archeologickým výzkumem prováděným v posledním století. Stejně tak jsou přesně popsány zvyklosti oné doby nebo popis antického mořeplavectví.

Je až úsměvné, jak evangelisté svoje vypravování zasazují do historicky známých událostí (sčítání lidí za vlády císaře Augusta, umučení za Pontia Piláta a panování Heroda, za Ananáš a Kaifáše, kříž pomáhal nést Šimon, známý majitel pozemků a otec Alexandra a Rufa, Kristus byl pohřben do hrobu Josefa z Arimatie). Autoři evangelií dobře znali Jeruzalém v Ježíšově době, ačkoliv byl v r. 70 zničen a o existenci některých míst, popisovaných v evangeliích, se pochybovalo. Jejich existenci (rybník Bethesda) potvrdily až vykopávky.

Kritická hypotéza ignoruje fakta. Při zkoumání Nového zákona byla objevena karygmata, což jsou krátké „formule“, které se jazykově poněkud liší od okolního textu. Karygmata stručně ohlašují „život, smrt, vzkříšení, slavný návrat“ Ježíše Nazaretského. Příkladem karymat jsou věty uváděné v prvním Pavlově listu Soluňanům, napsaném nejpozději v r. 52, který vychází z ústní tradice. V prvním listě Korintským Pavel píše: „Odevzdal jsem vám především, co jsem slyšel.“ „Kristus zemřel za naše hříchy podle Písem a byl pohřben; byl vzkříšen třetího dne podle Písem a ukázal se Petrovi, potom Dvanácti. Poté se ukázal více jak pěti stům bratřím najednou; většina z nich je posud naživu, někteří však již zesnuli. Pak se ukázal Jakubovi, potom všem apoštolům...“ To znamená, že několik let po Ježíšově smrti a vzkříšení (před r. 57) už existoval celý základní obsah křesťanství, jak jej známe nyní.

Základem křesťanství je víra, že Ježíš Kristus vstal z mrtvých. Tuto víru hlásali apoštolové od samého počátku. Sv. Pavel v 1. listě Korintánům zdůrazňuje,

že Kristus vstal z mrtvých a že na tom stojí křesťanská víra, tedy v samém počátku křesťanství. Ve stejném listě pak píše, že i lidé, kteří umřeli, vstanou k novému životu s novým, „zduchovnělým“ tělem (z jiné formy hmoty).

V evangeliích je Ježíš Kristus postaven už svými současníky na roveň Jahvem. Představa, že by v židovském národě někoho zbožštili, je nemyslitelná. Židé raději zemřeli, než by uznali, že císař je bůh, a nesnesli ani jeho obraz. Ježíš byl veleradou odsouzen, protože prohlásil o sobě, že je Mesiáš, syn Boží, sv. Štěpána ukamenovali, když řekl: „Vidím nebesa otevřená a Syna člověka, stojícího po pravici Boží.“ Apoštolové, po šoku způsobeném smrtí Ježíšovou, vyznali, po zmrtvýchvstání Ježíše, ústy Tomáše: „Pán můj a Bůh můj“. Toto hlásali po celém tehdy známém světě a pro toto přesvědčení podstoupili mučednickou smrt (kromě apoštola Jana). Udělat Boha z člověka, který zemřel nejpotupnější smrtí, již bylo ukřižování, je nesmyslné. Je nemožné vysvětlit, jak několik let po smrti jednoho Žida mohl jiný pravověrný Žid Pavel hlásat jeho Božství a vyznávat, že Ježíš Kristus je Pán (svrchovaná autorita, kterou musíme poslouchat).

Podle evangelií Ježíš umřel na kříži. Ukřižování byla nejpotupnější smrt určená pro největší zločince a otroky. V prvních čtyřech stoletích křesťané Krista nezobrazovali na kříži a kříž nebyl symbolem křesťanství. Je zcela nelogické, aby si první křesťané pro svého zakladatele vymyslili tak potupnou smrt.

Kritikům Nového zákona vadí především zázraky, které dělal Ježíš a posléze apoštolové. Vycházejí z předpokladu, že zázraky nejsou možné, protože jsou porušením přírodních zákonů. Protože nevěří v Boha, Stvořitele hmoty, tedy i zákonů, jimiž se hmota řídí, vylučují a priori existenci zázraků. Většina lidí nebyla přítomna jevům, které byly označeny za zázrak, ale

je tu nejméně jeden případ, který za zázrak uznat musíme. Je to úkaz, který se udál ve Fatimě 13. října 1917. Tam se slunce v poledne začalo točit kolem své osy, pak putovalo k obzoru a zpět, přitom neoslňovalo. Jev byl viditelný na vzdálenosti 50 km a sledovalo ho 70 000 lidí. Jev byl z hlediska přírodovědného vykládán různě, jenže problém je, že byl předpovězen (proto se tam sešlo tolik lidí). Tři malé děti, měsíc předem, předpověděly, že se tak stane a že jim to sdělila žena, která o sobě prohlásila, že je Panna Maria. Máme dvě možnosti věřit: buď ty děti náhodou uhodly, že se jev stane v určitý den na určitém místě, anebo jim to sdělila Panna Maria jako mluvčí Stvořitele hmoty, který má možnost měnit její zákony. Věřit v takovou náhodu může jen paranoik. Takových nezpochybnitelných zázraků je více, takže tvrdit, že neexistují zázraky, je nelogické a nevědecké.

Jsou lidé, kteří uznávají, že Ježíš Nazaretský žil, uznávají, že učil to, co je zapsáno v evangeliích, ale neuznávají, že byl Syn Boží, berou ho jenom jako potulného kazatele, jehož učení přetrvalo do dnešních dnů. Tento názor je však nelogický. Ježíš o sobě tvrdil, že je Bůh, který se stal člověkem, aby tu splnil určitý úkol. Takže: buď byl tím, čím se prohlašoval, nebo byl podvodník, anebo byl blázen. Kdyby byl podvodník, tak by ho jeho současníci a společníci prohlédli a nešli by pro víru, že je vtělený Bůh, na mučednickou smrt. Kdyby byl blázen, nebyl by schopen vytvořit takový úžasný myšlenkový a etický systém, který s nadsněním přijaly miliardy lidí. Systém, který uspokojivě vypovídá o tom, co je člověk a jaký je jeho smysl a úkol na světě.

Je tedy nutno se sv. Tomášem říci: „Pán můj a Bůh můj.“

Poznámka: Bližší informace viz Vittorio Messori: *Hypotézy o Ježíšovi*, Portál s. r. o., Praha 1994.

Boží „trest“ je rub jeho lásky

Rozhovor s knězem Hendrickem Jolie z „Kněžského díla“

Jste knězem diecéze Mišně a byl jste vysvěcen v roce 1992. Můžete říct něco o historii svého povolání?

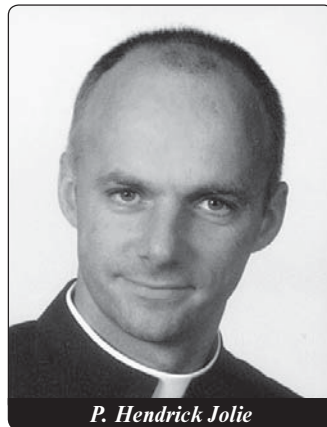
Jako mladík jsem jistě nebyl „bezbožník“, ale vzhledem k rozdílnému vyznání svých rodičů jsem si zachovával k církvi určitý odstup. Hluboce na mě zapůsobilo obrácení a konverze mého otce počátkem osmdesátých let. Jak se mohl muž, šéf podniku z velkého obchodního řetězce, stát uprostřed profánního života náhle zbožným? Proč se modlí růženec a chodí každý den na mši svatou?

Začal jsem se také modlit denně růženec. Zní to neuvěřitelně, ale během několika měsíců se můj život od základu změnil. Vzdal jsem se původních záměrů a v roce 1985 jsem vstoupil do semináře. Dnes jsem si jist, že za to mohu děkovat modlitbě růžence.

Patříte k menšině (bohužel) kněží, kteří se i na veřejnosti objevují v klerice. Proč vlastně? A co říkáte o většině kněží, kteří kněžský šat na veřejnosti nenosí?

Před několika lety jsem se rozhodl, že budu nosit kleriku. Pro mne byla v tomto případě důležitá teze Benedikta XVI. o „hermeneutice kontinuity“: Papež poukázal tímto pojmem na to, že nejsou dvě církve, jedna předkoncilní a jedna pokoncilní, nýbrž jen jedna, římskokatolická. Proto také rehabilitoval tzv. „tridentskou mši“ a vykládá koncil ve světle tradice. Říká: „Co bylo svatě dřívějším generacím, to zůstává i pro nás velké a svaté“ (6. 7. 2007). Ve smyslu této „hermeneutiky kontinuity“ není klerika ani předkoncilní, ani pokoncilní. Je to v mých očích zcela přiměřená (a kromě toho podle mé zkušenosti i velmi praktická) možnost zviditel-

nit na veřejnosti duchovní stav. Kněz není něco „lepšího“, ale je něco „jiného“. Na to upozorňuje kněžský oděv. Že se to někdy hodnotí hanlivě jako „reakční“ nebo „konzervativní“, musím vzít prostě na vědomí. Kněží,

P. Hendrick Jolie

kteří spolu s papežem Benediktem prosazují „hermeneutiku kontinuity“, nejsou ani „konzervativní“, ani „progresivní“. Pokud někdo chce používat takové etikety (což odmítám), pak jsou spíše „avantgardní“, jak to vyjádřil výstižně dr. Rodheudt.

K vaší druhé otázce: Církevní právo zavazuje každého kněze nosit kněžský šat. Proto je to smutné znamení neposlušnosti a nejednoty kléru, když kně-

Útoky na církev nepřicházejí od militantních ateistů. Přicházejí z „vlastního tábora“...

ží tuto povinnost ignorují. Je to vnější znamení vnitřního úpadku kněžství. A kde kněží nejsou v jednotě pospolu, rozpadá se i jednota s pastýři.

Vzhledem k dlouhotrvající debatě o případech zneužití nedívají se lidé na kněze na veřejnosti s despektem? Jaký je váš dojem?

Na toto téma už řekl zvláště papež, co bylo potřeba, proto jenom poznámku na okraj: Míra pohrdání a nepřátelství,

kterému je vystavena katolická církev a zvláště její hodnostáři v posledních měsících, nespočítají s případy zneužívání mladistvých. To byly jen příslovecné kapky, jimiž pohár přetekl. Tento pohár je plný rostoucího odcizení věřících od víry církve: Kolik katolíků se ještě identifikuje s církví, s příkázáními, s církevní vrchností a pravdami víry? Kdo se zastane papeže, když je napaden? Dělají to v dostatečné míře biskupové? Média šíří pomluvy a katolíci je papouškují.

Útoky na církev nepřicházejí tedy od militantních ateistů. Přicházejí z „vlastního tábora“. I když mnou případy zneužití otřásají, více mnou otřásá postoj k církvi a k papeži. Někdy se ptám: Není to počátek nového pronásledování?

Pro mnoho katolíků je horkým tématem trestající Bůh. Biskup Laun v jednom článku řekl, že „Bůh trestá z lásky“. To vyvolalo velkou mediální bouři. Jaký je váš pohled na tuto otázku?

Já sám jsem na internetu publicisticky činný. Vždy mě pobuřuje bezohlednost útoků na kněze, kteří připomínají nepohodlné, ale podstatné body církevní nauky. Proto ani reakce na výroky biskupa Launa nejsou žádným překvapením. Již jako student jsem se zabýval tématem „Božího hněvu“. Nemohl jsem pochopit, jak mohlo toto téma zcela zmizet z našeho hlásání. S biskupem Launem mohu říci jen toto: Boží „trest“ je rub jeho lásky. Bůh trestá v tom smyslu, aby hříšníka přivedl k obrácení. I Boží „trest“ má za cíl záchranu člověka. V čem je tedy problém?

Děkuji vám za rozhovor!

*Otázky připravil Kath-net
Překlad -lš-*

Kniha přírody, Písma a liturgie

Milovaní bratři a sestry, *dnešní den je svatý ke cti Hospodina, vašeho Boha. Nebuďte smutní a neplačte. Radost z Hospodina je vaše síla* (Neh 8,9–11). Těmito slovy z prvního čtení, která jsme vyhlásili, chtěl bych pozdravit vás všechny, kteří jste zde přítomni a účastníte se této slavnosti. (...)

Tento den je významným bodem v dlouhých dějinách úsilí, práce a velkodušnosti, které trvají již více než jedno století. V tomto okamžiku bych chtěl vzpomenout na všechny, kteří umožnili tu radost, která nás všechny dnes naplňuje, od iniciátorů tohoto díla až k těm, kteří je přivedli k uskutečnění; od architektů a stavitelů až k těm, kteří uskutečnili nenahraditelný vklad a umožnili vznik tohoto stavitelského díla. A myslíme především na toho muže, který byl duší a původcem tohoto projektu: na Antonia Gaudího, geniálního architekta a důsledného křesťana, jehož pochopení víry plála až do konce jeho života, který vedl v důstojnosti a v absolutní prostotě. Tato událost je v určitém smyslu také vyvrcholením a událostí dějin katalánské oblasti, která především v devatenáctém století vydala velký počet světců a zakladatelů řádů, mučedníků a křesťanských spisovatelů. Dějiny svatosti, umělecké a básnické tvorby, které vyrostly z víry, dnes v této Eucharistii shromažďujeme a přinášíme v oběť Bohu.

Moje radost, že mohu slavit tuto slavnost, vzrostla o to více, když jsem se dověděl, že tato sakrální stavba byla od počátku úzce spojena s postavou svatého Josefa. Zvláště na mě zapůsobila jistota, s jakou Gaudí tváří v tvář četným těžkostem, které musel překonávat, volal plný důvěry v Boží prozřetelnost: „Svatý Josef chrám dokončí.“ Skutečnost, že ho dnes světi papež, jehož křestní jméno je Josef, jistě není bezvýznamná.

Co to znamená, vysvětlit tento chrám? Uprostřed světa před tváří Boha a lidí v pokorném a radostném úkonu víry vytvořili jsme nesmírné stavitelské dílo, plod přírody a nesmírného úsilí lidské inteligence, budovatelky tohoto uměleckého díla. Je to viditelné znamení neviditelného Boha, k jehož cti se zde tyčí tyto věže: jako šipky ukazují na absolutní světlo toho, který je sám Světlo, Vznešenost a Krása.

V tomto prostoru chtěl Gaudí shrnout inspiraci, která pocházela ze tří velkých knih, z nichž čerpal potravu jako člověk, věřící a architekt: knihu přírody, knihu Písma svatého a knihu liturgie. Tak sjednotil skutečnost světa a dějin spásy, jak o ní vypráví Bible a jak ji zpřítomňuje liturgie. Vložil kameny, stromy a lidský život do sakrální stavby, aby zaměřil celé stvoření k Boží chvále, ale současně vytvořil názorný obraz, aby postavil lidem před oči Boží tajemství, jak se zjevuje v narození, v utrpení, ve smrti a zmrtyvýchvstání Ježíše Krista. Tak působil geniálním způsobem na výstavbu lidského vědomí, které zakotveno ve světě, otevřeno pro Boha a pro Krista je osvěcováno a posvěcováno. A uskutečnil tak to, co dnes patří k nejdůležitějším

úkolem: k překonání rozpolcení mezi lidským a křesťanským vědomím, mezi životem v tomto časném světě a otevření k věčnému životu, mezi krásou věci a Bohem jakožto samotnou Krásou. To všechno uskutečnil Antoni Gaudí nikoliv slovy, ale kameny, liniemi, plochami a vrcholy. Krása je ve skutečnosti velkou potřebou člověka, je kořenem, z něhož vyrůstá kmen našeho pokoje a plody naší naděje. Krása je také zjevitelkou Boha, neboť krásné dílo je jako ryzí nezištnost, která zve ke svobodě a vytrhuje člověka z egoismu.

Zasvětili jsme tento sakrální prostor Bohu, který se v Kristu zjevil a vydal, aby Bůh definitivně přebýval mezi lidmi. Zjevené slovo, lidská přirozenost Krista, jeho církve jsou tři nejvyšší projevy jeho zjevení a jeho sebedarování lidem. *Vždyt nikdo nemůže položit jiný základ nežli ten, který je už položen, a tím je Ježíš Kristus* (1 Kor 3,11), říká svatý Pavel ve druhém čtení. Ježíš Kristus je kámen, který nese tíhu světa, který zajišťuje soudržnost církve a přivádí nakonec všechny výdobytky lidstva k jednotě. V Ném máme slovo přítomnosti Boží, od Něho získává církve svůj život, svou nauku a své poslání. Církve nemá trvání sama

Detail průčelí chrámu Svaté rodiny v Barceloně

Chrám Svaté rodiny v Barceloně (snímek byl pořízen širokoúhlým objektivem „rybí oko“)

ze sebe; je povolána být Kristovým znamením a dílem v ryzí podřízenosti jeho autoritě a v plné službě jeho přikázání. Tentýž Kristus, který založil církve, je skálou, na které spočívá naše víra. Na tomto základě víry se snažíme společně ukázat světu tvář Boha, který je Lásky a který jediný může odpovědět na lidskou touhu po naplnění. To je velký úkol, ukázat všem, že Bůh je pokoj a nikoliv násilí, svoboda a nikoliv přinucení, jednota a nikoliv rozdělení. Věřím, že v tomto smyslu je posvěcení tohoto kostela Svaté rodiny v době, ve které se člověk pokouší budovat svůj život za Božími zády, jako by mu neměl vůbec nic co říct, velmi významnou událostí. Gaudí nám ukazuje svým dílem, že Bůh je pravou mírou člověka, že tajemství pravé originality, jak řekl, je v tom, vrátit se k původu, kterým je Bůh. Tím, že sám tak otevřel svého ducha Bohu, mohl v tomto městě vytvořit prostor krásy, víry a naděje, který vede člověka k setkání s tím, který je sám Pravda a Krása. Architekt tak vyjádřil svůj objev: „Jen chrám může reprezentovat důstojně smýšlení národa, neboť náboženství je v člověku to nejvznešenější.“

Takové potvrzení Boha je současně nejvyšším potvrzením a ochranou důstojnosti každého člověka a všech lidí. *Nevíte, že jste Boží chrám? ... Boží chrám je svatý, i vy buďte svatí* (1 Kor 3,16–17). Zde se spojuje pravda a důstoj-

nost Boha s pravdou a důstojností člověka. Když světit ol-tář tohoto chrámu s vědomím, že Kristus je jeho základ, pak ukazujeme světu Boha, příteli lidí, a zveme lidi, aby byli Božími přáteli. Jak nás učí epizoda o Zacheovi, o které mluví dnešní evangelium (srov. Lk 19,1-10), když člověk přijímá do svého života a do svého světa Boha, když dovolí, aby Kristus žil v jeho srdci, nebude toho litovat, nýbrž dokonce zažije radost, že jako příjemce nekonečné lásky Boží má účast na jeho životě.

Za iniciativu ke stavbě tohoto chrámu je třeba poděkovat Sdružení přátel svatého Josefa, které se chtělo zasvětit Svaté rodině z Nazareta. Rodina, kterou tvořili Ježíš, Maria a Josef, byla vždy školou lásky, modlitby a práce. Iniciátoři tohoto chrámu chtěli ukázat světu lásku, práci a službu prožívané před Boží tváří, jak je prožívala Svatá rodina v Nazaretě. Životní podmínky se hluboce změnily a došlo k velkému pokroku v technické, sociální i kulturní oblasti. S ním musí držet krok také mravní pokrok, jako je úcta k rodině, její ochrana a podpora, neboť velkodušná a nerozlučná láska mezi mužem a ženou je plodným rámcem a základem lidského života při jeho vzniku, jeho zrození a jeho růstu až k přirozenému konci. Jen tam, kde existuje láska a věrnost, vzniká a trvá také pravá svoboda. Proto církev požaduje přiměřená hospodářská a sociální opatření, která jsou zaměřena k tomu, aby žena mohla najít doma i na pracovišti svou plnou realizaci; aby muž a ženy, kteří uzavírají manželství a zakládají rodinu, stát účinně podporoval; aby život dětí byl od okamžiku jeho početí chráněn jako svatý a nedotknutelný; aby porodní zisky získaly uznání, ocenění a podporu na právní, sociální a legislativní úrovni. Proto se církev staví proti každé formě odmítání lidského života, jak to vyžaduje přirozený řád v oblasti rodiny jako instituce.

Zatímco se dívám na tomto svatém místě s úžasem na okouzující krásu, která tak silně vy-povídá o dějinách víry, prosím Boha, aby zde v Katalánsku povstávali a upevňovali se stále noví svědci svatosti, kteří nabízejí světu velké služby, jaké církev může a musí nabídnout světu: aby byli obrazy božské krásy, horoucími plameny lásky, cestou, která vede k tomu, aby svět uvěřil v toho, kterého Bůh poslal (srov. Jan 6,29).

Antoni Gaudí, architekt

Milí bratři, při svěcení tohoto překrásného chrámu prosím Pána našeho života, aby z tohoto ol-táře, který je nyní pomazán svatým olejem a na kterém se bude přinášet Kristova oběť lásky, vycházel na město Barcelonu a její obyvatele i na celý svět ustavičný proud milosti a lásky. Kéž tato oplodňující voda naplní církev této diecéze, její pastýře a věřící vírou a apoštolskou životní silou.

Nakonec bych chtěl všechny zde přítomné i všechny, kteří slovy a prací, tichem nebo modlitbou umožnili tento architektonický zázrak, světit ochraně nejsvětější Matky Boží Marie, „Dubnové Růže“ a „Matky Vysvobození zajatců“. Kéž předloží svému božskému Synu také všechny radosti a utrpení těch, kteří v budoucnosti přijdou na toto posvátné místo, aby zde tak, jak se to říká v liturgii svěcení chrámu, chudí našli milosrdenství, utiskovaní pravou svobodu a všichni lidé důstojnost Božích dětí. Amen.

Podle Kath-net
Překlad -ls-

Tajemství zla Světlo a jeho protivník

Podle Božího slova vznik zla předchází vzniku člověka. Sotva byl totiž stvořen, střetává se s prohnáním a lživým záměrem, se „závistí“ – Kniha moudrosti mluví o „ďáblově závistí“ (2,24) – která ho podněcuje k nedůvěře a ke vzpouře proti Stvořiteli.

Svatý Pavel je přesvědčen, že *vedeme zápas ne proti nějaké obyčejné lidské moci, ale proti knížatům a mocnostem, proti těm, kteří mají svou říši tmy v tomto světě, proti zlým duchům v ovzduší* (Ef 6,12).

Každopádně Geneze nás vede k hříchu andělů, který předcházel lidské dějiny a strašným způsobem je ovlivnil. Svět andělů obecně a zvláště pak hřích andělů podnítil tak jako celá nauka o andělech středověké úvahy, které, i když jsou naléhavé a cenné, zůstávají málo známé. A přece v Ježíšově životě se setkáváme s anděly, kteří mu s velkou horlivostí a radostí slouží, i s nepřátelskými démony, kteří se pokoušejí ho svádět a odvést od božského plánu.

Kdekoliv je Ježíš, tam jsou démoni jako protivníci. Když srovnáme jejich jednání s Ježíšovým, zdá se, že nejsme daleko od pravdy, že jejich „dědičný“ hřích byla závist a zloba, plynoucí především z toho, že Ježíš byl předurčen, aby byl Pánem nebe i země.

Dříve než byl stvořen člověk, vzbouřili se proti panství Božího Syna, který se stal člověkem a vstal z mrtvých. Ale také andělé byli stvořeni „skrze“ zmrtevýchvstalého Ježíše, „v něm“ a „pro něho“ (srov. Kol 1,16). Jeho jméno, které přijal za svou smrt na kříži, je nade *všechna jména*, takže *při tomto jménu musí pokleknout každé koleno na nebi, na zemi i v podsvětí a každý jazyk musí vyznat: Ježíš je Pán* pro slávu Otce (srov. Flp 2,8-11).

Všechna milost v řádu, který si Bůh zvolil, pochází od Ježíše Vykupitele. Také milost andělů, kterou ztratili, když ji odmítli.

Nepochybně nám musí připadat tajemným onen řád, který obsahuje takové projevy ďáblů svobody, stejně jako jsme udiveni nad ďáblůvou mocí, když uvážíme, že jedině Boží Syn, který ho označil za „knížete tohoto světa“ mohl jeho moc vyvrhnout ven v hodině, kdy byl pozdvižen na kříž (srov. Jan 12,31-32).

A přece nad touto úvahou nesmíme příliš váhat, i když, takřkajíc, „rub“ tohoto plánu vyvolává údiv. To, co musí přitahovat náš obdiv, musí být naopak „právo“ tohoto plánu, totiž oslavené Ježíšovo lidství, které z toho vychází především jakožto důvod všeho a do kterého jsme zahrnuti a zařazeni obdivuhodně i my sami, neboť v tomto svém oslaveném lidství se Ježíš zjevil jako vítěz nad démony. Jak píše svatý Pavel: *Knížata a mocnosti pekla odzbrojil, veřejně je vystavil potupě a křížem nad nimi triumfoval* (Kol 2,15).

Ale Boží slovo nás seznamuje ještě s dalším zvráceným projevem svobody, totiž s oním u prarodičů, kteří podlehlí hadově našeptávání. Nyní všichni jejich potomci přicházejí na svět s dědictvím prvotního hříchu, tedy zbaveni oné spravedlnosti či milosti, a proto nepodobní Kristu.

Ještě jednou rozum nerozumí tomuto hříchu a jeho dědictví. Není schopen rozeznat ani snášet trýznivou záhadu zla. Filosofie nezná ono „strašné původní neštěstí“, jak je nazývá John Henry Newman, které je příčinou a počátkem každé formy zla přítomného a aktivního v lidských dějinách, počínaje *odplatou za hřích* (Řím 6,23), smrti, ve které se toto neštěstí naplňuje. A přece tato lidská situace není beznadějná, protože

► Bůh nenechal bez vykoupení Adamovy děti poznamenané nejen hříchem dědičným, ale i vlastním. On totiž, můžeme říct, „předešel“ situaci člověka vnitřně zraněnou a porušenou prvotním hříchem tím, že předurčil svého Syna za Vykupitele samotného Adama i všech lidí, jeho potomků. Bůh od věčnosti rezervoval milost Kristova Kříže pro padlou lidskou přirozenost, a to nejen proto, aby smazal prvotní vinu, ale také pro odpuštění všech hříchů, takže *kde se rozmnožil hřích, tam ještě v daleko větší míře se rozhojnila milost* (Řím 5,20). Hřích jako dílo člověka nemůže překročit hranice milosrdenství, které je dílem Božím.

Nuže, podstatou „dobré noviny“ je právě věčné Boží rozhodnutí, že jeho slávou je sláva Syna, která září z odpuštění, jehož se dostává člověku a které zasloužil a uděluje ukřižovaný Zmrtvýchvstalý, a společenství s Ježíšem, jenž zasedl po pravici Otce, je konečným cílem člověka.

Je nesporné, že evangelium neanuluje a nevylučuje ze života skutečnost nevýslovných utrpení, absurdních a nevyhnutelných situací, situací nepředstavitelného násilí a zvrácenosti, jaké musí člověk podstupovat a ve kterých se mu zdá, že spat-

řuje ďáblovo dílo. Věřící jich není ušetřen a nepřekvapují proto jeho nářky a jeho reakce. Vira ho nicméně ujišťuje, že není ponechán sám sobě, že jeho bolest není osamocená a jeho trápení není zbaveno smyslu a hodnoty, a to z toho důvodu, že se v nich naplňují a obnovují *Kristovy útrapy* (Kol 1,24), kterých *Otec Božího Syna neušetřil, ale za nás za všechny ho vydal* (Řím 8,32).

Ale právě do této „odevzdanosti“, do tohoto „bláznovství“ a „nemohoucnosti“ kříže, která jako by prozrazovala Boží nepřítomnost, nezáměrná a nesmiřitelná mlčení, vložil Bůh svou absolutní přítomnost a samotný zdroj zmrtvýchvstání a slávy. Kristova Pascha je jeho i naše vítězství nad každou formou zla včetně smrti, která není nevyhnutelným zmizením, nýbrž společenstvím s Pánovou smrtí. Vina nás nedrtí, když vidíme, že obrácení a odpuštění jedinému hříšníku působí v nebi větší radost, než je ta, jakou šíří všichni spravedliví (srov. Lk 15,7); neuvrhne nás do pokořujícího ponížení soužení snášeného v naději, že je snášíme s Ježíšem na kříži, „svátosti“ naděje. *Jsem přesvědčen, že utrpení tohoto času se nedají srovnat s budoucí slávou, která se zjeví na nás* (Řím 8,18).

L'Osservatore Romano
7. května 2010

VZTAH KE KRISTU JE DŮLEŽITĚJŠÍ NEŽ MODERNOST

Církevní reformy nesmějí ztrácet ze zřetele nejpodstatnější cíl: žít ve společenství s Kristem. Prohlásil to biskup Gregor Maria Hanke. Mnoho samozvaných architektů by chtělo provádět přestavbu odbouráním celibátu a změnou struktury na „organizaci zdola“. Víru činí živou jen každodenní společenství s Kristem. Proměňování při mši svaté se musí projevovat v proměňování našeho života.

KONEC STARÉHO KLÁŠTERA

Benediktinské opatství Michaelsberg založené před 964 roky, oznámilo, že v roce 2011 bude zrušeno. Důvody jsou jednak finanční, jednak personální. Rozhodnutí odhlasovala většina z 12 posledních benediktinů. Nepomohlo ani úsilí zvláštních poradců, kteří konstatovali, že znovuoživení kláštera je za současné situace vyloučeno. Chybí sama podstata, ze které by mohlo benediktinské hnutí pokračovat. *Kath-net*

Marie Julie Jahenny (4)

Kapitulní vikáři

Smrti biskupa skončila pravomoc jeho kapitulních vikářů. P. Rousteau a P. Morel byli zproštěni svých funkcí. Moc přešla bezprostředně na katedrální kapitolu. Ta má za úkol oznámit diecézánům zprávu o smrti jejich pastýře.

Kapitula zvolila dva biskupy s mocí vést diecézi do doby jmenování nového sídelního biskupa. Noví kanovníci z Nantes požadovali, aby byli propuštěni dosavadní generální vikáři, a zvolili na jejich místo kanovníka Vincenza, kapitulního teologa, a Mons. Lespinaye, preláta sousední diecéze.

Lespinay se narodil ve Vendée, byl to vdovec, který po několikaměsíčním manželství byl vysvěcen na kněze v roce 1842 a stal se generálním vikářem v Luçonu. Byl navržen za biskupa v Nantes po smrti Mons. Jacquementa, ale tuto čest odmítl. Po třech letech se uchýlil do samoty u kostelíka Neposkrvněného Početí, který měl velmi rád.

Kapitulní vikáři jsou obviňováni, že odsoudili Marii Julii. Ve skutečnosti o tom neexistují oficiální doklady. Zdá se, že neexistují písemná obvinění ani v Římě, ani v diecézi.

Jak tedy vznikl dojem, že stigmatizovaná z Fraudais byla odsouzena církevní autoritou?

Je pravděpodobné, že v odsouzení nové úcty k „Ránám na ramenu“, která vznikla v Nantes, je také nepochybně nepřímá zmínka o Marii Julii.

Bylo známo, že rána na rameni působila stigmatizované větší bolesti než rány na rukou a na nohou. Zbožní lidé mnoho mluvili o „ráně na rameni“.

Jeden kněz z Fraudais psal s nadšením o tom, že v kostele instaloval sochu Krista s „ránou na rameni“.

Řím však nepřipouští úctu k „ráně na rameni“... tento termín není pěkný. Stačí pět ran a Božské Srdce! Byl dán pokyn odstranit sochy a spisy o této úctě a smazat podobné nápisy na obrazech Ježíše, který nese kříž.

Generální vikáři však všichni přešli mlčením a odvolali duchovního vůdce a zpovědníka Marie Julie. P. David napsal vysvětlení Mons. Lecoqovi, když nastoupil do Nantes jako nástupce Mons. Fourniera:

„14. června 1877, když jsem se dověděl o jmenování vikářů, ihned jsem napsal, že se vzdávám své funkce a podřizuji se jejich pokynům. 2. července mi napsali, abych si vzal dovolenou na dva nebo na tři týdny. Z Říma se dověděli, že máme zachovat dosavadní »stav« až do příchodu nového biskupa. Další dopis mě uvědomil, abych zůstal doma a už nikdy nenavštěvoval Marii Julii. Poslechl jsem bez námitek, protože jsem byl tak jako tak unaven, a požádal jsem, aby byl jmenován někdo jiný... Čekali jsme na svého biskupa.

Za měsíc dostali kanovníci zvláštní dopis s nade vše moudrými radami Mons. Salluata. Všechno prý je už minulostí a čeká se na Boží prozřetelnost.

Poslal jsem jim osobní dopis Mons. Fourniera, který byl dokladem, že jsem jednal v pravdě a zcela podle pokynů svatého biskupa.“

Čtli tak spolu s ním Marii Julii zcela vymazat. Nicméně Mons. Lespinay se sám hájí a 26. července při slavnosti svaté Anny prohlásil jednomu biskupovi: „Věřím v nadpřirozenou a dobrou víru Marie Julie. Je to Boží projev. Bylo by však zapotřebí dát stranou všechno příliš lidské. A proto byl odvolán P. David.“

Aniž by vyčkali na jmenování nového biskupa, poslali 23

dni po smrti Mons. Fourniera Mons. Audraie s příkazem, aby Julii nebylo podáváno svaté přijímání, leda in articulo mortis.

Tento strašný příkaz platil od roku 1877 až do roku 1888. Marie Julie ležela bezmocná na lůžku... svaté přijímání bylo její jedinou potravou. Toto utrpení jí Pán předem oznámil a bylo to skutečně eucharistické mučednictví.

Nový biskup Mons. Lecoq byl jmenován koncem roku 1877 a zůstal na stolci v Nantes do roku 1892. Byla to jinak sympatická postava, ale aby uklidil obtíže s „pro a proti“, mělo zavládnout přesvědčení, že Marie Julie je hysterická žena, a to bez vyšetření a důkazů. „Všechno skončí v krabici od mýdla,“ říkal. „Když se o tom nebude mluvit, všechno v tichu skončí!“

Mons. Lecoq má tu zásluhu, že na smrtelné posteli přiznal, že byl vůči Marii Julii příliš tvrdý, a žádal ji o odpuštění. Oba kapitulní vikáři zemřeli bez svátosti posledního pomazání!

Byl to začátek velké zkoušky.

Biskup se již před svým jmenováním stavěl proti všemu, co se dělo ve Fraudais. Dříve, než přijal jmenování, požadoval, aby Don Guittény, který byl Marii Julii nakloněn, odešel z této oblasti někam pryč. Mons. Bachelier přijal funkci zpovědníka omilostněné duše jen proto, aby ji vyvedl z omylu a přiměl ji k uznání, že všechno je komedie.

„Zpovídal mě, a odmítal mi dát rozhřešení,“ řekla později Marie Julie Pánu.

Obyvatelé ve Fraudais se organizují

Extáze nejsou pro Marii Julii, ale pro přátele Kříže. Dochází k nim v přesně stanovené dny a hodiny. Slova mají být zapisována. P. David vydával „Noviny z Fraudais“. Byl velmi horlivý! Říkal: „Je třeba organizovat u ní ustavičnou asistenci.“

Tento úkol během extází přijal Adolf Charbonnier, který bydlel v domě sousedícím s kos-

Marie Julie Jahenny

telem v Blain. Pomáhal mu jeho bratr Augustin. Také jejich sestra Elisa rychle zapisovala poznámky sebrané od svých bratrů a paní Gregoire příležitostně zaskakovala, když bratři nebyli přítomni.

Pomáhal jí také její bratr Cyrus z Nantes. Marie Julie je zbavena zpovědníka. Nemá to nejzákladnější právo – přijímat svaté přijímání. Nebyla však ani odsouzena, ani exkomunikována.

Postaral se o ni sám Pán zázračnými svatými přijímáními: stávalo se tak v neděli ráno v 6 hodin. Jediným svědkem byla její maminka.

Adolf Charbonnier se pak přestěhoval do Nantes. Ležela mu na srdci profesionální péče o Marii Julii a byl velmi podnikavý.

Dal poslat P. Davidovi do Pinu balíček, který obsahoval zápisy o dvou extázích. ...Doufal, že obálku nikdo neotevře. Farář z Pin ji osobně zanesl do Nantes, kde je uložena na bezpečném místě.

Podle předpovědi z extázi P. Lequeux nezůstal v Clisou. Stal se farářem v Moutiers u Ritz, nedaleko od Pornic. Odvážil se zajet do Fraudais a byl 27. května 1880 svědkem nového krváčení.

Ten den během extáze Marie Julie řekla: „Kříž nad lůžkem krvácí.“ Kněz se tam podíval a viděl, jak z Kristova boku vytéká krev. Marie krev polykala a pak požádala P. Lequeuxe: „Dejte

mi i vašeho Ukřižovaného.“ Také ten začal krváčet... Ona opět krev spolkla.

Pak požádala kněze, aby očistili plátnem oba kříže.

Počátkem roku 1880 obdržela Marie Julie zprávu o novém utrpení. 14. září během křížové cesty řekla dr. Imbertovi, že jí Pán řekl, že bude trpět „v pondělí na odčinění všech urážek, které již přijal a které přijme tento měsíc“. Ježíš jí řekl: „Proměním tě. Všechny tvé údy budou zraněny. Celé tvé tělo se bude svíjet, ...budeš snášet strašnou horečku a tvůj jazyk opuchne...“

V pondělí 27. září ve dvě hodiny odpoledne jsou přítomni dr. Imbert, farář z Gâvre, manžel Sionnetovi, bratři Charbonnierové a matka. Dr. Imbert píše: „Marie Julie byla zkroucena do klubka, všechny svaly byly napjaty, řekli bychom, že ji postihl tetanus... oči zavřeny, tvář zfiatlověla ... tři hodiny jsme pozorovali strašné utrpení oteklého jazyka. Rty byly sevřeny, ale jazyk proniká mezi čelisti, ...následuje otok rtů a zachvacuje dásně, je to strašný pohled!“

Otekl jí pravý bok až do podpaží, levý bok se zmenšuje (úplně se stáhl). Má puls 130 tepů. Krutá bolest trápi celé tělo.

Po dvou hodinách všechno postupně končí, tělo Marie Julie se opět stahuje a zachvátí je stále rostoucí horečka.“

Marie Julie říká dr. Imbertovi, že brzy ji zraní nová nemoc. Po dlouhé době jí Pán požádá o úplnou oběť zraku, sluchu, slova a každého pohybu!

Ona přijímá.

Ví, že utrpení začne v neděli 19. prosince 1880. Marie ztrácí řeč, nevidí ani neslyší své drahé. Jazyk je nepohyblivý, tvrdý jako kámen a otočený dozadu tak, že ucpává zcela hrdlo.

Ústa jsou zavřena, rty nepohyblivé. Není vidět, že by se modlila.

Od 14. února 1881 je jakoby přibitá neviditelnou silou k polštáři a je těžší než mramor. Její rodina je zoufalá z jejího zle-

dovatělého těla a chtěla by ji ze soucitu přemístit na lůžko, ale je nemožné ji zvednout.

Jednoho večera, když se opět snaží jí pomoci, Marie zvedne prst. Domnívají se, že chce naznačit „v jednu hodinu v noci“. A skutečně, zkusí to, a ona je lehká jako peří. Položí ji sladce na její lůžko a zůstane zde až do 10. hodiny. Obyčejně nebylo možno ji uložit v noci ze čtvrtka na pátek.

Nikoho neslyší. Ale slyší kněze, jak mluví latinsky, a nejen ho slyší, ale zcela mu rozumí, i když se nikdy latině neučila. Nemluví. Ale někdy během extáze a na jejím konci promluví a trvá to i nějakou chvíli po extázi...

Po extázi zůstává nepohyblivá. Jen v pátek kolem 9. hodiny nabývá pohyblivosti, aby si mohla vyměnit osobní prádlo a odpoledne sledovat zastavení křížové cesty.

Všechno to trvá dva roky až do počátku roku 1883. Pak se zvláštní nemoc krok za krokem ztrácí...

Nejdříve se uzdraví z ochrnutí, pak se jí vrátí řeč a sluch, normálně slyší.

Opět nabývá zraku a 23. září řekne paní Gregoire: „Závoj, který mi zakrýval oči, pomalu mizí. Jsou okamžiky, kdy mohu vidět světlo.“ Bylo to roku 1884.

Zcela nabývá zraku v roce 1885. Všechno se vrací do normálu.

Držela naprostý půst po dobu pěti let, jednoho měsíce a dvou dnů, od 28. prosince 1875 do 20. února 1881. Během půstu nevyměšovala ani moč ani tuhé exkrementy. Mohou to dosvědčit svědci, hlavně dr. Imbert a paní Gregoire. Od paní Gregoire je známo, že v roce 1884 odmítala Julie pít mléko. V dalším období se již stravuje normálně.

Měli jsme strach mluvit o tomto přísném půstu, který udiví nejednoho čtenáře. Ale víme, že podobné jevy existují také u jiných mystických osob.

(Pokračování)

Překlad -lš-

OHLÉDNUTÍ ZA APOŠTOLSKOU CESTOU DO ŠPANĚLSKA – pokračování ze str. 1

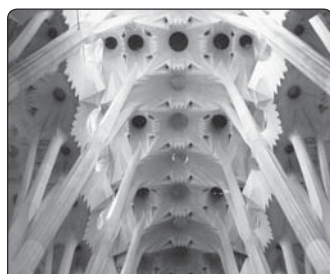
li obdržet dar stát se pravými svědky Krista, kterého objevovali na křižovatkách podmanivých cest směřujících do Compostely. Prosil jsem také, aby poutníci, kráčející ve šlépějích četných světců, kteří v průběhu staletí vykonali „pouť do Santiagu“, dále udržovali jako živý původní význam náboženský, duchovní i kající, aniž by propadli banalitě, zábavě a módě. Toto putování, vedoucí spleť cest, které brázdí širé země a tvoří síť napříč Iberským poloostrovem a Evropou, stalo se a nadále je místem setkávání mužů a žen nejrůznějšího původu, spojených v hledání víry a pravdy o sobě samých, a probouzí hluboké zážitky sdílení, bratrství a solidarity.

Je to právě víra v Krista, co dává smysl Compostele, místu po duchovní stránce mimořádnému, které je nadále pro dnešní Evropu orientačním bodem pro novou podobu a perspektivu. Zachování a posílení otevřenosti pro transcendentno stejně jako pro plodný dialog mezi vírou a rozumem, politikou a náboženstvím, mezi ekonomikou a etikou umožní budovat Evropu, která je věrná neodmyslitelným křesťanským kořenům, aby mohla plně odpovídat svému vlastnímu povolání a poslání ve světě. Proto v přesvědčení o nesmírných možnostech evropského kontinentu a v důvěře v její budoucnost vyzval jsem Evropu, aby se stále více otvírala Bohu a podpořila tak perspektivy opravdu uctivého a solidárního setkání s civilizacemi jiných kontinentů.

Katecheze kamenné krásy

V neděli jsem opravdu s velkou radostí slavil v Barceloně posvěcení chrámu Svaté rodiny, kterému jsem udělil titul „basilica minor“. V rozjímání o velikoleposti a kráse této budovy, která nás vyzývá, abychom pozvedli

zrak a duši vzhůru k Bohu, vzpomínal jsem na velké náboženské stavby, jako jsou středověké katedrály, které hluboce pozname-

Klenba chrámu
Svaté rodiny v Barceloně

naly dějiny a tvář hlavních evropských měst. Toto skvostné dílo, přebohaté na náboženskou symboliku, vzácné pro spletnost forem, okouzující hrou světla a barev – téměř jako nesmírná socha z kamene, plod hluboké víry, duchovní senzibility a uměleckého nadání Antonia Gaudího, odkazuje k opravdové svatyni, k místu skutečného kultu, k nebi, kam vstoupil Kristus, aby se zjevila Boží přítomnost z lásky k nám (srov. Žid 9,24). V tomto velkolepém chrámě dokázal geniální architekt obdivuhodně představit tajemství Církve, do které jsou věřící vtěleni skrze křest jako živé kameny pro výstavbu duchovní budovy (srov. 1 Petr 2,5).

Chrám Svaté rodiny koncipoval a projektoval Gaudí jako velkou katechezi o Ježíši Kristu, jako hymnus chvály na Stvořitele. V této tak impozantní budově dal vlastní genialitu do služeb krásna. Neboť mimořádná výrazová a symbolická kapacita uměleckých forem a motivů, stejně jako inovační architektonické a sochařské techniky evokují nejvyšší Pramen veškeré krásy. Slavný architekt pojímal tuto práci jako poslání, do kterého vložil celou svou bytost. Od chvíle, kdy přijal úkol budovat tento chrám, poznamenala jeho život hluboká změna. Začal praktikovat intenzivně modlitbu, půst a chudobu, neboť si byl vědom nutnosti připravit se duchovně,

aby dokázal vyjádřit v materiální realitě nevyčerpitelné Boží tajemství. Je možno říct, že zatímco Gaudí pracoval na výstavbě chrámu, Bůh stavěl duchovní budovu v něm (srov. Ef 2,22), posiloval ho ve víře a stále více ho sblížoval důvěrně s Kristem. Tím, že se inspiroval ustavičně přírodou, dílem Stvořitele a vášnivě se věnoval studiu Písma svatého a liturgie, dokázal realizovat v srdci města stavbu hodnou Boha a ze stejných důvodů hodnou člověka.

Vzácné dílo lásky

V Barceloně jsem navštívil dílo „Nen Déu“, více než sto let trvající iniciativu velmi svázanou s touto arcidiecézí, kde se věnuje profesionální péče a láska léčbě dětí a mládeže různým způsobem postižené. Jejich životy jsou drahocenné v Božích očích a ustavičně nás vyzývají, abychom opustili egoismus. V tomto domě jsem byl účastníkem radosti a hluboké bezvýhradné lásky sester františkánek od Nejsvětějších Srdcí, velkodušné práce lékařů a vychovatelů a mnoha jiných profesionálních i dobrovolných pracovníků, kteří zde působí v této instituci s chvályhodnou obětavostí. Požehnal jsem také základní kámen nového sídla, které bude součástí tohoto díla, kde všechno mluví o lásce, úctě k lidské osobě a její důstojnosti, o hluboké radosti, protože lidská bytost má svou hodnotu v tom, čím je, a nikoliv jen v tom, co dělá.

Modlitba za rodinu

Během pobytu v Barceloně jsem se modlil intenzivně za rodiny, životní buňky a naděje společnosti i církve. Vzpomínal jsem také na ty, kteří trpí, zvláště v této době poznamenané celou řadou ekonomických potíží. Současně jsem se těšil z přítomnosti mládeže, která mě provázela po celou návštěvu v Santiagu

i v Barceloně svým entuziasmem a svou radostí, protože odhaluje krásu, hodnotu a poslání manželství, v němž muž a žena tvoří rodinu, která velkodušně přijímá život a provází ho od jeho početí až do jeho přirozeného konce. Všechno to, co se podniká pro podporu manželství a rodiny, pro pomoc těm nejpotřebnějším osobám, všechno to, co dává růst velikosti člověka a jeho nedotknutelné důstojnosti, přispívá ke zdokonalení společnosti. V tomto smyslu žádné úsilí nejde do prázdna.

Drazí přátelé, děkuji Bohu za tyto intenzivní dny, které jsem strávil v Santiagu de Compostela a v Barceloně. Opakuji své poděkování španělskému králi a královně, knížatům Asturie a všem veřejným představitelům. Obracím se ještě jednou v myšlenkách upřímné vděčnosti k drahým bratřím arcibiskupům těchto místních církví a k jejich spolupracovníkům i všem těm, kteří se velkodušně přičinili, aby moje návštěva v těchto obdivuhodných městech byla plodná. Byly to nezapomenutelné dny, které zůstanou trvale zapsány v mém srdci. Zvláště dvě eucharistické slavnosti, pečlivě připravené, intenzivně prožívané všemi věřícími, také díky zpěvům, vycházejícím jak z velké tradice církve, tak z geniality moderních autorů, byly chvílemi opravdové vnitřní radosti. Kéž Bůh odmění všechny tak, jak jen On to dokáže; nejsvětější Matka Boží a apoštol Jakub kéž nadále provázejí jejich cestu svou ochranou. Příští rok, dá-li Bůh, se znovu odeberu do Španělska do Madridu na Světový den mládeže. Tuto plánovanou iniciativu svěřuji již nyní vašim modlitbám, aby byla příležitostí pro růst víry velkého počtu mladých lidí.

L'Osservatore Romano
11. listopadu 2010
Mezitulky redakce Světla
Překlad -lš-

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

cholu své aktivity. Běžte se zeptat do nemocnice! Jsou dny, kdy sanitky nestačí svážen náhlé případy a postižení musí ležet na chodbách, protože v pokojích už není místa. Žádnou újmu neutrčí člověk, který se snažil, aby byl každý den připraven předstoupit před věčného Soudce, i když se dočká Pánova příchodu třeba až za devadesát let. Ale běda člověku, který si myslí, že ve svých dvaceti s tímto příchodem ještě nemusí počítat, a přepočítá se. V onom rozhodujícím okamžiku se stane zcela bezpředmětným všechno, co investoval do své fit-kultury a do svého mladistvého vzhledu, kterým chtěl imponovat svému okolí, nic mu nepomůže, jestliže získal třeba celý svět na svůj účet. Jakou dá výměnu za svou duši?

Věru, vyplatí se každému z nás zkrátit každý den večerní televizní zábavu o 15 minut a představit si, jak vypadají všechny naše hodnoty a ideály třeba z hloubky šesti set metrů pod zemí, kde jsme uvězněni jako zasypaní horníci a nevíme, co s námi bude, a kdy nám zbývá ze všech jistot jako jediná nejjistější, že nás čeká okamžik, kdy bude před námi jen jedna ze dvou zcela protikladných a nikdy nekončících věčností.

Až pro nás nastane doba, kdy se náš duch zcela odpoutá od časnosti a tělesnosti, přestane vnímat svět jen jako v zrcadle, smysly a rozumem. Jak říká apoštol Jan, uvidíme Boha tak, jak je, a v jeho světle spolu s ním uvidíme také všechny pravdy víry jako jasně zářící a zcela evidentní realitu, která nepřipouští žádnou pochybnost a žádný subjektivní výklad. Uvidíme v přesvědčující názornosti, co všechno pro nás Bůh vykonal a podstoupil, aby nás mohl na věky přijmout do své náruče. Uvidíme všechny jeho milosti a dary, které nám dal, abychom k němu skutečně došli. A v tomto světle uvidíme také všechny své myšlenky,

slova i skutky tak, jak skutečně jsou, a tak, jak jsme je také měli vždy vidět. Uvidíme nejen všechny věci, slova a skutky, ale uvidíme zcela názorně a evidentně všechny jejich důsledky a následky, dobré i zlé. Ani nejmenší trocha dobra nebude zapomenuta, ale tím více nám bude líto všeho dobrého, co jsme mohli vykonat, ale nevykonali. Zhrozíme se, jak velké je množství času, který jsme nevyužili k dobrému, nebo dokonce použili ke zlému. Zhrozíme se nesmírného množství slov, která neměla být vůbec vyslovena. Zhrozíme se velkého množství svých soudů, které neměly být nikdy vyřčeny. Zhrozíme se, jak velké je množství těch, kterým jsme zůstali dlužni svou lásku. Všechno bude tak zřejmé ve své podstatě, že nás ani nenapadne něco vysvětlovat nebo se obhajovat, na někoho nebo na něco se vymlouvat. Naopak, v celé nahotě uvidíme všechny své levné výmluvy a vytáčky, kterými jsme za života omlouvali sami sebe. Ale nic už se nedá změnit, nic opravit. Uvidíme v plné hodnotě všechny hřivny, které nám byly propůjčeny. Uvidíme, co všechno se s nimi dalo vytěžit, kde všude s námi Pán počítal, a bude sečteno, co jsme skutečně vytěžili. A tak bychom mohli pokračovat a uvědomovat si, jak vážná a rozhodující bude chvíle, kdy budeme, možná zcela nečekaně a nepřipraveni, povoláni, abychom složili účty ze svého správcovství.

Čím větší bude naše povrchnost a nepřipravenost, tím větší to bude příležitost pro našeho Nepřítele, který ví, že naše poslední chvíle jsou také jeho poslední příležitostí připravit nás o všechno. Šťasten, kdo je na tento poslední a rozhodující zápas, ze všech životních zápasů nejtěžší, skutečně připraven. Svátí kněží a duchovní vůdci to velmi dobře věděli, a proto „příprava na smrt“ byla podstatnou součástí jejich apoštolátu, du-

chovních cvičení a duchovních obnov. Svátý Jan Bosco zavedl pro své chlapce a pro své řeholníky každý měsíc zvláštní příležitost, kdy se mohli nad touto skutečností vážně zamyslet. Ten den večer šla stranou všechna zábava, zaměstnání a studium. Duchovní promluva uvedla všechny do takové dispozice, aby dali veškeré své záležitosti, vztahy a především své svědomí do takového stavu, jako by měli za chvíli opustit tento svět. Boskova „příprava na dobrou smrt“ (v dřívějších dobách ještě výstižněji nazývaná „cvičení šťastné smrti“) a s ní spojené modlitby jsou velmi moudrým a účinným prostředkem a pomocí, jak anticipovat něco z oné nejkritičtější fáze lidského života a zamyslet se, zda náš život a dosavadní duchovní pokrok nám dává vyhlídky na šťastnou věčnost, anebo je to život více než riskantní.

Stejně důležité jako znát zásady a praxi první pomoci v případě ohrožení života, je nezbytné znát a mít takřikajíc „nacvičeno“, jak si počínat v posledních chvílích života a také jak pomáhat druhým, kteří tyto chvíle prožívají. Nevzpomínám si, že bych posledních čtyřicet let slyšel kázání na toto téma. Příprava na šťastnou smrt nebývá už ani součástí exercicií a duchovních obnov. Mluvit o „posledních věcech člověka“ už není bohužel populární ani v kostele. I zde jsme zřejmě poplatní současné mentalitě. Je příznačné, že svět, ačkoliv propadl kultuře smrti, o smrti nechce raději nic slyšet. Dokonce ani s mrtvými nechce už mít nic společného. Nechce, aby mu připomínali, co ho nevyhnutelně čeká. I my jsme liturgii za mrtvé „vylehčili“ (i barevně), a to často ke škodě zemřelých. Když jsme dříve zpívali a modlili se v úchvatné sekvenci: „A když Soudce k soudu vstane, odhalí vše ukrývané, nic bez trestu nezůstane. Co mám, chudák, promluvit, na koho se obrátit, když i ctnostný úzkost cítí?“, prožívali jsme něco z toho, v jak těžké situaci se zesnulý nachází, a burcova-

lo to k vroucí modlitbě. Liturgie věděla, že pozůstalé může nejvíce utěšit tím, když se naléhavě modlí za spásu jejich drahých. Teorie o prázdném pekle škrtla prakticky celé stránky evangelia a oslabila povážlivě naši nezbytnou starost o spásu vlastní i o spásu bližních. Ale bohužel, do nebe žádná dálnice ani pojízdný chodník vybudován nebyl ani nebude, nadále tam vede jen velmi úzká cesta a těsná brána a málo je těch, kteří ji nacházejí.

Naše bezstarostnost o věčnost dělá naopak velké starosti našemu Pánu. Není sporu o tom, že Bůh chce spásu všech lidí, ale ani Všemohoucí je nemůže spasit proti jejich vůli. Proto si vyhledává ty, kteří jsou ochotni sdílet uprostřed bezstarostných jeho starostí a myslí nejen na sebe, ale také na obrácení a záchranu hříšníků. Halasně se mluví o sbratření a lásce mezi všemi lidmi, ale jaká by to byla láska k bližnímu, které by neležela na srdci především a nade všechno starost o jeho jediné a rozhodující blaho, o jejich věčný život v Bohu? Známí světci i neznámé duše se odevzdávají Pánu jako dobrovolné oběti za jejich záchranu. Aby bylo zřejmé, s kým a v kom trpí, zpřítomňuje na nich Kristus své rány z kříže jako naléhavou výzvu ke spoluykupitelské oběti. Uprostřed světa, který si myslí, že už se bez Krista obejde, Kristus se nechce obejít bez lidí a hledá ty, kteří by svou bezmeznou láskou a obětí zachraňovali ty, kteří už Boha – Lásku nemilují.

Když už ne za všechny, obětujeme se alespoň za své nejbližší. Není vůbec samozřejmé, že se všemi, s nimiž se zde na zemi rádi stýkáme, budeme také sdílet blaženou věčnost. Nehrozí i našemu rodu nebezpečí, že budeme v něm tou předposlední nebo poslední generací, která ještě „chodí do kostela“? Co jsme ochotni udělat a obětovat, abychom my i naši potomci mohli kladně odpovědět na vážnou Pánovu otázku: „Najdu ještě víru, až přijdu?“

-/š-

Pondělí 29. 11. 2010: 6:05 Octava dies (599. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 6:35 Slunce ve tváři 7:05 Čtème z křesťanských periodik 7:10 Putování modrou planetou: Galapágy pekló nebo ráj? 8:00 Přejeme si ... 8:15 P.S.: Mons. Josef Kajnek – pouf Rádía PROGLAS a TV NOE 8:45 Zapomenutá generace [P] 9:05 Divadélko Bubáček (3. díl) 9:15 Cesty za poznáním: Kartágo 9:25 Maroko – země kontrastů 10:00 Platinové písničky (25. díl): Dechovka 10:30 Ekoauto (11. díl) 10:45 BET LECEM – vnitřní domov (11. díl) 11:00 Noekreace aneb Vandrování (63. díl) 11:15 Noeland (29. díl) 11:45 Klaunský pohádkový kuffík (14. díl): O zlomyslné Zuzce 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Souznění 2008 [P] 13:05 Cesty za poznáním: St. Petersburg 13:40 Octava dies (599. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 14:10 Kostel na předměstí 14:25 Krásy Čech a Moravy (10. díl): Čechy I. 14:55 Atlas Charity: Domov sv. Josefa v Žirčí 15:05 Bez hábitu (2. díl): Salesiánky [P] 16:00 H2Onews (103. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa 16:10 V posteli POD NEBESY V. (7. díl) 17:00 NOeparáda (97. díl) [L] 18:00 Exit 316 (13. díl): Hněv [P] 18:20 Cesty za poznáním: Théby 18:30 Klaunský pohádkový kuffík (15. díl): O moudrosti [P] 18:40 Buď vůle tvá [P] 19:10 Biblické postavičky v Českém katolickém biblickém díle 19:25 Přejeme si ... 19:40 H2Onews (103. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa 20:00 Harfa Noemova IV. (13. díl) [P] 20:20 Cesty za poznáním: Kyklady [P] 21:15 Na koberečku (94. díl) [P] 21:30 Skanzen Michalův statek 21:45 Čtème z křesťanských periodik 21:55 Noční univerzita: P. Jacques Philippe – Ošetřil jeho rány (2. část) 22:55 Památky a zajímavosti Vidnavska 23:20 Noekreace aneb Vandrování (63. díl) 23:30 Octava dies (599. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 0:05 Kulatý stůl: Ohrožené kostely 1:40 Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 30. 11. 2010: 6:05 H2Onews (103. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa 6:15 Verner Collegium: Live in Prague 7:40 Cesta k andělům (39. díl) 8:30 Znojmo 8:50 Legrace za pár drobných [P] 9:05 Cesty za poznáním: Nizwa 9:15 Pro zdraví (24. díl): Geriatria v stacionáři 9:20 Dobrý pastýř 9:45 Divadélko Bubáček (3. díl) 10:00 Octava dies (599. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 10:30 Noční univerzita: P. Jacques Philippe – Ošetřil jeho rány (2. část) 11:30 Exit 316 (13. díl): Hněv 11:45 Klaunský pohádkový kuffík (15. díl): O moudrosti 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Platinové písničky (25. díl): Dechovka 12:35 Čtème z křesťanských periodik 12:45 Biblické postavičky v Českém katolickém biblickém díle 12:55 Kostel na předměstí 13:10 Naučme se poslouchat 13:40 Putování modrou planetou: Galapágy pekló nebo ráj? 14:25 Kulatý stůl: „Matice“ 16:00 H2Onews (103. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa 16:10 Přejeme si ... 16:25 Cesty za poznáním: Shekawati [P] 16:50 Legrace za pár drobných 17:05 BET LECEM – vnitřní domov (11. díl) 17:25 Hermie – obyčejná housenka 18:00 Noeland (29. díl) 18:30 Klaunský pohádkový kuffík (16. díl): O čestnosti [P] 18:40 Zikův svět zvířat (7. díl): Polární expres 19:10 Noekreace aneb Vandrování (63. díl) 19:20 Zlíchov jindy a dnes 19:40 Zpravodajské Noeviny: 30. 11. 2010 [P] 20:00 Abrahám (4. díl) [P] 20:35 Cesty za poznáním: Namib park 20:45 V posteli POD NEBESY V. (7. díl) 21:40 Zpravodajské Noeviny: 30. 11. 2010 22:00 Ekoauto (11. díl) 22:15 Klapka s ... (13. díl) 23:15 P.S.: Mons. Josef Kajnek – pouf Rádía PROGLAS a TV NOE 23:40 Přejeme si ... 23:55 Čtème z křesťanských periodik 0:05 Večer chval 1:20 Poslech Radia Proglas [L].

Středa 1. 12. 2010: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 30. 11. 2010 6:20 Bez hábitu (2. díl): Salesiánky 7:10 Atlas Charity: Frýdek – Místek (Klub Nezbeda) 7:15 Noekreace aneb Vandrování (63. díl) 7:30 Skanzen Michalův statek 7:45 Harfa Noemova IV. (13. díl) 8:10 Noeland (29. díl) 8:40 Biblické postavičky v Českém katolickém biblickém díle 8:55 Pro víta mundi (113. díl): sr. Diana Marie Ludmila Dvořáková, OP 9:35 Exit 316 (13. díl): Hněv

9:50 Abrahám (4. díl) 10:30 Generální audience Benedikta XVI. [L] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] 12:55 Buď vůle tvá [P] 13:20 Čtème z křesťanských periodik 13:25 P.S.: Mons. Josef Kajnek – pouf Rádía PROGLAS a TV NOE 13:55 Hlubinami vesmíru: dr. Tomáš Gráf (1. část) 14:35 Na koberečku (94. díl) 14:50 Divadélko Bubáček (3. díl) 15:00 Cesty za poznáním: Théby 15:10 Slunce ve tváři 15:40 Zpravodajské Noeviny: 30. 11. 2010 16:00 NOeparáda (97. díl) 16:50 Cesty za poznáním: Náměstí sv. Marka 17:00 GOODwillBOY V. (7. díl) [P] 17:55 Octava dies (599. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 18:30 Klaunský pohádkový kuffík (17. díl): O lakomosti [P] 18:40 Klapka s ... (13. díl) 19:40 Přejeme si ... [P] 20:00 Noční univerzita: Jak nás děti vychovávají ve víře – manželé Svobodovi [P] 20:55 AIDS, kondomy a katolická církev 21:45 H2Onews (103. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa 22:00 Zvířecí instinkty (2. díl) [P] 22:30 Zpravodajské Noeviny: 30. 11. 2010 22:50 Noekreace aneb Vandrování (63. díl) 23:00 Generální audience papeže Benedikta XVI. [P] 23:30 Krásy Čech a Moravy (10. díl): Čechy I. 0:05 H2Onews (103. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa 0:15 Verner Collegium: Live in Prague 1:35 Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 2. 12. 2010: 6:05 H2Onews (103. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa 6:15 Buď vůle tvá 6:40 Čtème z křesťanských periodik 6:45 Tři cesty z Bimba 7:15 Platinové písničky (25. díl): Dechovka 7:45 Kostel na předměstí 8:00 Cesty za poznáním: Shekawati 8:25 Zlíchov jindy a dnes 8:45 Abrahám (4. díl) 9:20 Atlas Charity: Domov sv. Josefa v Žirčí 9:30 Harfa Noemova IV. (13. díl) 9:55 Kulatý stůl: „Matice“ 11:25 Přejeme si ... 11:40 Klaunský pohádkový kuffík (17. díl): O lakomosti 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Verner Collegium: Live in Prague 13:35 Generální audience papeže Benedikta XVI. 14:05 Maroko – země kontrastů 14:35 Pro víta mundi (113. díl): sr. Diana Marie Ludmila Dvořáková, OP 15:15 Zapomenutá generace 15:35 Znojmo 16:00 Zpravodajské Noeviny: 30. 11. 2010 16:15 Křížovatky – Jan Sokol (1. díl) [P] 16:45 Putování modrou planetou: Galapágy pekló nebo ráj? 17:30 Hudba pod Rozsutcom [P] 17:45 Noekreace aneb Vandrování (63. díl) 18:00 Zikův svět zvířat (7. díl): Polární expres 18:25 Klaunský pohádkový kuffík (18. díl): O něžnosti [P] 18:40 Cesta k andělům (39. díl) 19:30 Pro zdraví (25. díl): Oftalmologia [P] 19:40 Zpravodajské Noeviny: 2. 12. 2010 [P] 20:00 U NÁS [P] 21:00 Přejeme si ... 21:15 P.S.: Mons. Jan Graubner – oslavy 10 let trvání diecéze ostravsko-opavské [P] 21:40 Zpravodajské Noeviny: 2. 12. 2010 22:00 Divadélko Bubáček (3. díl) 22:10 Cesty za poznáním: Kartágo 22:20 Octava dies (599. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 22:50 NOeparáda (97. díl) 23:40 Dobrý pastýř 0:05 Zpravodajské Noeviny: 2. 12. 2010 0:20 GOODwillBOY V. (7. díl) 1:10 Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 3. 12. 2010: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 2. 12. 2010 6:20 Noekreace aneb Vandrování (63. díl) 6:30 NOeparáda (97. díl) 7:20 JuniorTV Kopřivnice (10. díl) 7:40 Exit 316 (13. díl): Hněv 8:00 Krásy Čech a Moravy (10. díl): Čechy I. 8:30 Cesty za poznáním: Théby 8:40 Noční univerzita: Jak nás děti vychovávají ve víře – manželé Svobodovi 9:40 Ekoauto (11. díl) 10:00 Na koberečku (94. díl) 10:15 Cesty za poznáním: Kyklady 11:05 Hermie – obyčejná housenka 11:40 Klaunský pohádkový kuffík (18. díl): O něžnosti 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Přejeme si ... 12:25 Zvířecí instinkty (2. díl) 12:55 Hudba pod Rozsutcom 13:05 Tři cesty z Bimba 13:40 Souznění 2008 14:40 Cesty za poznáním: St. Petersburg 15:05 Skanzen Michalův statek 15:25 Buď vůle tvá 16:00 Zpravodajské Noeviny: 2. 12. 2010 16:15 Legrace za pár drobných 16:35 Zlíchov jindy a dnes 16:50 Abrahám (4. díl) 17:25 Atlas Charity: Stacionář v Ostrově 17:30 Harfa Noemova IV. (13. díl) 18:00 Noeland (29. díl) 18:30 Klaunský pohádkový kuffík (19. díl): O podlosti [P] 18:45 GOODwillBOY V. (7. díl) 19:40 H2Onews (104. díl): Týdenní

Čtvrtek 2. 12. – otevření výstavy betlémů (Galerie MěDK Elektra), výstava potrvá do 22. 12. (vchod MTIC Luhainfo).
Pátek 3. 12. – 9.00 až 17.00 hod. Mikulášský jarmark před radnicí (prezentace a prodej výrobků denního stacionáře) • 18.30 hod. **benefiční koncert** pro Charitu v kostele Sv. rodiny.
Neděle 19. 12. – bazárek vánočního cukroví v kostele Sv. rodiny (vždy po mši svaté) • 9.30 a 11.30 hod. předsálí kostela Sv. rodiny, 9.00 a 11.00 hod. v kostele sv. Martina v Pozlovicích, 8.00 a 10.30 hod. v kostele sv. Dionýsia v Horní Lhotě.
Výtěžek z akcí bude určen na nákup a vybavení Denního stacionáře v Luhačovicích (např. nábytek, pomůcky a potřeby pro zdravotně postižené a seniory)

zpravodajský souhrn ze světa [P] 20:00 Otazníky: Pedofilie [L] 21:30 Cesty za poznáním: Théby 21:40 Na koberečku (94. díl) 22:00 Nedělní čtení: 2. neděle adventní [P] 22:30 Přejeme si ... 22:45 Cesta k andělům (39. díl) 23:35 Křížovatky – Jan Sokol (1. díl) 0:05 H2Onews (104. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa 0:20 Putování modrou planetou: Galapágy pekló nebo ráj? 1:05 Poslech Radia Proglas [L].

Sobota 4. 12. 2010: 6:05 H2Onews (104. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa 6:15 P.S.: Mons. Jan Graubner – oslavy 10let trvání diecéze ostravsko-opavské 6:40 Křížovatky – Jan Sokol (1. díl) 7:05 Znojmo 7:25 Tři cesty z Bimba 7:55 Divadélko Bubáček (3. díl) 8:05 Hermie a lhářka Flo [P] 8:30 Noeland (29. díl) 9:00 Zikův svět zvířat (7. díl): Polární expres 9:35 NOeparáda (97. díl) 10:25 JuniorTV Kopřivnice (11. díl) [P] 10:50 GOODwillBOY V. (7. díl) 11:40 Skanzen Michalův statek 12:00 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [P] 12:10 Zpravodajské Noeviny: 2. 12. 2010 12:25 Nedělní čtení: 2. neděle adventní 12:55 Přejeme si ... 13:10 Cesty za poznáním: Shekawati 13:40 U NÁS 14:40 Noekreace aneb Vandrování (63. díl) 14:50 Dobrý pastýř 15:15 Ekoauto (11. díl) 15:30 Platinové písničky (25. díl): Dechovka 16:05 H2Onews (104. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa 16:15 Putování modrou planetou: Ekvádor země pod Andami [P] 17:00 Slunce ve tváři 17:30 Na koberečku (94. díl) 17:45 Exit 316: Hněv 18:05 Krásy Čech a Moravy (15. díl): Staroměstské náměstí [P] 18:30 Klaunský pohádkový kuffík (19. díl): O podlosti 18:40 Abrahám (4. díl) 19:15 Atlas Charity: Stacionář v Ostrově 19:25 Nedělní čtení: 2. neděle adventní 20:00 Pro víta mundi (137. díl): MUDr. Marián Hošek [P] 20:40 Zapomenutá generace 21:00 Hlubinami vesmíru: dr. Tomáš Gráf (2. část) [P] 21:40 Cesty za poznáním: Nizwa 22:00 Maroko – země kontrastů 22:30 Kostel na předměstí 22:40 Léta letí k andělům (5. díl): Rev. Jaroslav Kratka 23:05 Pro zdraví (25. díl): Oftalmologia 23:10 Bez hábitu (2. díl): Salesiánky 0:05 Souznění 2008 1:05 Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 5. 12. 2010: 6:05 Evangelium [P] 6:15 Nedělní čtení: 2. neděle adventní 6:45 Hudba pod Rozsutcom 6:55 U NÁS 7:55 Slunce ve tváři 8:30 Legrace za pár drobných 8:45 Zlíchov jindy a dnes 9:00 Buď vůle tvá 9:30 Cesty za poznáním: Shekawati 10:00 Harfa Noemova IV. (13. díl) 10:20 Evangelium 10:30 Mše sv. z kostela sv. Václava v Ostrově s farností Velký Ořechov [L] 11:35 Na koberečku (94. díl) 11:50 Čtème z křesťanských periodik [P] 12:00 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [L] 12:25 Zpravodajský souhrn týdne [P] 13:05 Platinové písničky (26. díl): Dechovka [P] 13:40 Pro víta mundi (137. díl): MUDr. Marián Hošek 14:20 Mexico pohledem dobrovolníka 14:55 Pro zdraví (25. díl): Oftalmologia 15:00 Noční univerzita: Jak nás děti vychovávají ve víře – manželé Svobodovi 16:00 Exit 316 (13. díl): Hněv 16:20 Zikův svět zvířat (8. díl): Opeření přátel [P] 16:50 Noekreace aneb Vandrování (64. díl) [P] 17:00 Noeland (30. díl) [P] 17:30 Hermie a lhářka Flo 17:55 GOODwillBOY V. (7. díl) 18:45 Evangelium 18:55 Tři cesty z Bimba 19:25 Divadélko Bubáček (4. díl) [P] 19:35 Čtème z křesťanských periodik 19:40 Přejeme si ... [P] 20:00 Octava dies (600. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] 20:30 Souznění 2007 [P] 22:00 Abrahám (4. díl) 22:35 O mysu Dobré naděje 22:50 Cesty za poznáním: Náměstí sv. Marka 23:00 Nedělní čtení: 2. neděle adventní 23:30 Hudba pod Rozsutcom 23:40 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. 0:05 Zpravodajský souhrn týdne 0:45 Skanzen Michalův statek 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

DENNÍ MODLITBA APOŠTOLÁTU

Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení s tvým Synem, který ve mši svaté neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, nabízím ti v něm své modlitby, práce, utrpení i radosti. Duch Svátý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, to všechno přináším jako svou nepatrnou oběť zvláště na úmysly Svatého otce a našich biskupů ... Svatý Františku Xaverský, oroduj za nás! Svatá Terezie od Dítěte Ježíše, oroduj za nás!

ÚMYSLY NA PROSINEC 2010

Všeobecný: Abychom na základě vlastní zkušenosti s utrpením lépe chápali neklid a bolest, jež jsou údělem mnoha osamělých, nemocných nebo starých lidí, a velkoryse jim pomáhali.

Misijní: Aby národy světa otvíraly dveře Kristu a jeho evangeliu pokoje, bratrství a spravedlnosti.

Úmysl našich biskupů: Aby světlo adventu a Vánoc proniklo do srdcí všech lidí a přiblížilo Boží lid i těm, kteří s obtížemi hledají smysl života.

Vydáváme **PUZZLE BETLÉMA** za 150, 250 a 350 Kč - dle velikosti. **Ohlédávky:** ŘKF Třebíč-město, Martinské nám. 20, 674 01 Třebíč • e-mail: trecbicmartin@volny.cz • tel. 568 841 532 • SMS 728 133 220. Více na www.volny.cz/trecbicmartin.

Římskokatolické farnosti Morkovice a Pačlavice vás zvou na **ADVENTNÍ DUCHOVNÍ OBNOVU v sobotu 4. prosince 2010 v kulturním domě v Pačlavicích.** Přednáší **P. Marek Dunda**, moderátor farního týmu „FATYM“ ve Vranově nad Dyjí.

Program: 8.45 - zahájení, ranní modlitba • 9.00 - I. přednáška, meditace • 10.30 - II. přednáška, meditace • 11.30 - radostný růženc • 12.00 - oběd • 13.00 - konference, odpovědi na dotazy • 14.30 - III. přednáška, meditace • 16.00 - adorace ve farním kostele, příležitost ke svátosti smíření • 17.00 - mše sv. ve farním kostele, závěr duchovní obnovy.

Zaříd'te si účast na obnově tak, abyste neodcházeli před mší svatou. Duchovní obnova bez mše svatě není úplná a vytrácí se její pravý účel. **Do 28. listopadu 2010** odevzdejte na faře v Morkovicích **příhlášku** s režijním poplatkem 120 Kč, studenti 80 Kč. Můžete se závazně přihlásit i na telefon 731 621 105 nebo e-mail faramorkovice@seznam.cz, poplatek pak zaplatíte na místě. Při obnově bude prodej duchovní literatury.

Srdečně vás zveme na **NÁRODNÍ SETKÁNÍ OPRAVDOVÉHO ŽIVOTA V BOHU, Kocliřov u Svitav 3.-5. prosince 2010.** Můžete se těšit na společné sdílení, modlitby a svědectví. Pro bližší informace a přihlášení volejte na tel. 725 169 992 nebo pište na e-mail tlig@volny.cz. Pozvání přijala i paní **Carol Chamberlain ze Škotska**, která je dlouholetou spolupracovnicí Vassuly Ryden a doprovázela ji na jejích cestách. Bude s námi sdílet své zkušenosti se spiritualitou Opravdivého života v Bohu. Paní Carol Chamberlain mimo jiné promluví ve čtvrtek 2. 12. 2010 v 19 hod. v Praze, sál augustiniánského kláštera vedle kostela sv. Tomáše na Malé Straně (vchod je z Letenské ulic) • v pátek 3. 12. 2010 v 17 hod. v Trnavě (Slovensko), v malém sále Katolické jednoty, Novosadská 4 (bližší info na tel. +421 908 580 010, e-mail: tlig.slovakia@gmail.com) • v sobotu 4. 12. 2010 v 18 hod. v Kocliřově.

Lipový kříž - Společnost pro kulturní identitu Vás zve na **přednášku prof. ThDr. Václava Wolfa TEOLOGIE A POLITIKA**, která se bude konat **v úterý 7. prosince 2010 v 18 hodin** v sále 315, 3. patro, Český svaz vědeckotechnických společností, Novotného lávka 5, Praha 1.

Liturgická čtení

Neděle 28. 11. - 1. neděle adventní

1. čt.: Iz 2,1-5
Ž 122(121),1-2.(4-5.6-7) 8-9
Odp.: srov. 1 (*Do domu Hospodinova půjdeme s radostí.*)
2. čt.: Řim 13,11-14
Ev.: Mt 24,37-40
Slovo na den: *Jeden z nich bude vzat, druhý ponechán.*

Pondělí 29. 11. - ferie

1. čt.: Iz 4,2-6
Ž 122(121),1-2.3-4a.(4b-5.6-7)8-9
Odp.: srov. 1 (*Do domu Hospodinova půjdeme s radostí.*)
Ev.: Mt 8,5-11
Slovo na den: *Jen slovo.*

Úterý 30. 11. - svátek sv. Ondřeje

1. čt.: Řim 10,9-18
Ž 19(18),2-3.4-5
Odp.: Řim 10,18b (*Všude na zemi pronikl jejich hlas.*)
Ev.: Mt 4,18-22
Slovo na den: *Oni hned.*

Středa 1. 12. - nez. pam.

sv. Edmunda Kapiána
1. čt.: Iz 25,6-10a
Ž 23(22),1-3a.3b-4.5.6
Odp.: 6cd (*Přebývat smím v domě Hospodinově na dlouhé, předlouhé časy.*)
Ev.: Mt 15,29-37
Slovo na den: *Nechci je nechat odejít hladové.*

Čtvrtek 2. 12. - ferie

(v plzeňské diecézi: svátek výročí posvěcení katedrály)
1. čt.: Iz 26,1-6
Ž 118(117),1+8-9.19-21.25-27a
Odp.: 26a (*Požehnaný, kdo přichází v Hospodinově jménu. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Mt 7,21.24-27
Slovo na den: *Kdo nejedná, podobá se pošetilému.*

Pátek 3. 12. - památka sv. Františka Xaverského

1. čt.: Iz 29,17-24
Ž 27(26),1.4.13-14
Odp.: 1a (*Hospodin je mé světlo a má spása.*)
Ev.: Mt 9,27-31
Slovo na den: *Věříte, že mám takovou moc?*

Sobota 4. 12. - nez. pam. sv. Jana Damašského

1. čt.: Iz 30,19-21.23-26
Ž 147(146),1-2.3-4.5-6
Odp.: Iz 30,18 (*Šťastní jsou všichni, kdo doufají v Hospodina. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Mt 9,35-10,1.5-8
Slovo na den: *Vysílení a skleslí.*

BREVIÁŘ PRO LAIKY

27. LISTOPADU - 4. PROSINCE 2010

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec - dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec - nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 28. 11.		PO 29. 11.		ÚT 30. 11.		ST 1. 12.		ČT 2. 12.		PÁ 3. 12.		SO 4. 12.	
Antifona	42	40	42	40	1673	1892	42	40	42	40	1722	1941	42	40
Žalm	783	881	783	881	786	884	783	881	783	881	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	42	40	42	40	1598	1811	42	40	42	40	1723	1941	42	40
Antifony	46	44	828	929	1599	1811	858	963	874	979	890	997	906	1014
Žalmy	813	914	828	930	813	914	858	963	874	980	890	997	906	1014
Krátké čtení a zpěv	46	45	50	49	1599	1812	57	56	60	59	1724	1942	66	67
Antifona k Zach. kantiku	47	45	51	49	1599	1812	1601	1814	690	59	1724	1943	66	67
Prosby	47	45	51	49	1675	1894	57	56	60	60	1724	1943	67	67
Závěrečná modlitba	48	46	51	50	1600	1812	1601	1814	61	60	1602	1815	1603	1816
Modlitba během dne:														
Hymnus	43	41	43	41	43	41	43	41	43	41	43	41	43	41
Antifony	44	42	44	42	44	42	44	42	44	42	44	42	44	42
Žalmy	818	919	833	935	849	953	863	968	879	985	895	1003	911	1019
Krátké čtení	48	46	52	50	1676	1895	58	57	61	60	64	64	67	68
Závěrečná modlitba	48	46	51	50	1600	1812	58	57	61	60	64	64	67	68
Nešpory:	SO 27. 11.													
Hymnus	41	39	41	39	41	39	1598	1811	41	39	41	39	1727	1946
Antifony	45	43	49	47	838	940	1600	1813	868	973	884	990	900	1008
Žalmy	808	908	823	924	838	940	1678	1897	868	973	884	990	901	1008
Kr. čtení a zpěv	45	43	49	47	53	51	1600	1813	59	58	62	62	1730	1949
Ant. ke kant. P. M.	45(A)	43(A)	49	48	53	51	1601	1813	1602	1815	62	62	1731	1950
Prosby	46	44	50	48	53	52	1681	1900	59	58	63	62	1731	1950
Záv. modlitba	48	46	48	46	51	50	1600	1812	1601	1814	61	60	1602	1815
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

NOVINKY

MATKY SVATÝCH

*Wendy Leifeld • Z italského přeložil
P. Jan Ihnát SDB*

V dějinách lidstva najdeme mnoho matek, jejichž děti se staly opravdu vznešenými syny a dcerami Božími. Tyto matky totiž v přímé návaznosti na katechizaci začaly s utvářením charakteru svých dětí. Věnovaly čas a energii boji proti pýše a egoismu svých dětí, za jejich lásku k Bohu. V této knize pak najdeme mj. životopisy matek světců a blahoslavených jako byli Maxmilián M. Kolbe, Jan M. Vianney, Terezie od Dítěte Ježíše, Augustin, Bernard z Clairvaux, Jan Bosco, Marie Goretti aj.

Matice cyrilometodějská s. r. o. • Brož., A5, 200 stran, 197 Kč

DŮVĚŘUJI BOHU, A PROTO I BLIŽNÍMU • VYBRANÉ MYŠLENKY SV. FRANTIŠKA Z ASSISI

ThLic. M. Pacifik Matějka • Ilustrace Bc. Martin Damian

Malá duchovní analýza spisů sv. Františka z Assisi s ohledem na jeho zbožnou důvěru v Boha, který k němu promlouval i skrze bližního. Publikace je pokusem napomoci českému čtenáři udělat pár drobných krůčků vpřed směrem k utváření pevnějších mezilidských vztahů a důvěrnějšího vztahu k Bohu.

Matice cyrilometodějská s. r. o. • Brož., A6, 128 stran, 80 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

NEJRADĚJI MĚL ÚTERKY • VŠEDNÍ ŽIVOT JANA PAVLA II.

Mieczysław Mokrzycki - Brygida Grysiak • Z polštiny přeložil Antonín Klaret Dąbrowski OFM

Kniha vzpomínek druhého osobního sekretáře Jana Pavla II., jež sepsal za pomoci reportérky B. Grysiak. M. Mokrzycki vypráví, jak byl do funkce vybrán a jak se postupně ujímal svých povinností ve službě Svatému otci. Nepředkládá žádné senzace, ale zajímavosti z každodenního života Jana Pavla II., zejména z posledních let jeho pozemské pouti, tak aby čtenář více pochopil papežovu lidskost i svatost.

Paulínky • Váz., 120x170 mm, 160 stran, 180 Kč

KAROL • ODVAHA OTCE KAROLA (DVD)

Režie Sungcheol Choi • Scénář Luciano Scaffa, Johny Hartmann • Český dabing

Italsko-jihokorejský animovaný film o odvážném otci Karolovi, budoucím papeži Janu Pavlu II. Převážná část příběhu se odehrává v Polsku v 50. letech 20. století, kdy se otec Karol za dramatických okolností seznámí se čtyřmi mladými studenty a společně s nimi prožije obyčejné i důležité okamžiky života. Závěr filmu shrnuje papežovy cesty za mladými v rámci Světových dnů mládeže.

Paulínky • DVD, 73 minut, 150 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

Informace o předplatném týdeníku Světlo na rok 2011 jsme uveřejnili v čísle 42.

Pán Bůh zaplať za Vaše dary, které jste nám poslali při platbě svého předplatného Světla na rok 2011.

772 00 Olomouc 2

147/2002

P. P.

D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.